

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 300/2018-94

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval sťažnosti

- [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou ŠKODA LEGAL s. r. o., Dolná 6, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Ing. Veronika Škodová, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo 17. mája 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 R 5/2014 zo 16. júla 2018,

- obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou KOVAL & spol., Komenského 3, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Oskar Chnápko, a

- [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Oskarom Chnápkom, KOVAL & spol., advokátska kancelária, Komenského 3, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo 17. mája 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 R 5/2014 zo 16. júla 2018 a namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 5/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnostiam [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 300/2018-23 z 5. septembra 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „reštrukturalizačná správkyňa“ alebo „sťažovateľka v 1. rade“), v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo 17. mája 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 R 5/2014 zo 16. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“), odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo 17. mája 2018 a uznesenia okresného súdu sp. zn.

1 R 5/2014 zo 16. júla 2018 do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

2. Uznesením č. k. I. ÚS 315/2018-14 z 5. septembra 2018 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „dlžník“ alebo „sťažovateľ v 2. rade“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu a namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 5/2014 a veci vedené ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 300/2018 a sp. zn. I. ÚS 315/2018 boli spojené na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 300/2018.

3. Uznesením č. k. II. ÚS 489/2018-17 z 11. októbra 2018 prijal ústavný súd na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ v 3. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 a na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu a porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 5/2014. Uznesením č. k. PLs. ÚS 25/2018-6 zo 17. októbra 2018 boli veci vedené ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 489/2018 a sp. zn. I. ÚS 300/2018 spojené na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 300/2018.

II.

4. Z obsahu sťažnosti sťažovateľky v 1. rade a jej príloh vyplýva, že uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 z 30. januára 2018 (ďalej len „uznesenie o zamietnutí reštrukturalizačného plánu“) okresný súd zamietol reštrukturalizačný plán dlžníka zo 4. septembra 2014 prijatý schvaľovacou schôdzou 7. októbra 2014. Proti tomuto uzneseniu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu sa sťažovateľka v 1. rade odvolala a krajský súd rozhodol napadnutým uznesením o potvrdení uznesenia súdu prvej inštancie. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 126/2018 z 2. júla 2018. Napadnutým uznesením okresného súdu bolo následne zastavené reštrukturalizačné konanie, vyhlásený konkurz na majetok dlžníka a do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 140/2018 z 23. júla 2018.

Okresný súd uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 zo 7. apríla 2014 začal proti dlžníkovi reštrukturalizačné konanie. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 zo 6. mája 2014 povolil reštrukturalizáciu dlžníka. Do funkcie reštrukturalizačného správcu ustanovil sťažovateľku v 1. rade. Uvedené uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 89/2014 z 13. mája 2014.

Dňa 7. októbra 2014 sa v sídle dlžníka uskutočnila schvaľovacia schôdza veriteľov, na ktorej bol reštrukturalizačný plán dlžníka prijatý vo všetkých skupinách, keď za prijatie reštrukturalizačného plánu hlasovalo celkovo 9 veriteľov oprávnených na schvaľovacej schôdzi hlasovať s celkovým počtom hlasov 97,22 % a proti boli len 4 veritelia s celkovým počtom hlasov 2,78 %. Následne bol na okresnom súde predkladateľom plánu podaný návrh na potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom v súlade s § 151 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“, v citáciách aj „ZKR“).

Uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 z 10. októbra 2014 však okresný súd v nadväznosti na podnet veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., Štefánikova 27, Bratislava (v citáciách len „SZRB“), z dôvodu ním tvrdeného údajného závažného porušenia

povinností správcom zastavil reštrukturalizáciu, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka.

Ústavný súd svojím nálezom č. k. II. ÚS 153/2015-181 z 29. júla 2015 zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 R 5/2014 z 10. októbra 2014 a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd tak na základe tejto skutočnosti po dva a pol ročných priesťahoch znova vo veci rozhodol tak, že reštrukturalizačný plán dlžníka uznesením z 30. januára 2018 zamietol.

Podľa § 153 zákona o konkurze a reštrukturalizácii má súd 15 dní na rozhodnutie o potvrdení alebo zamietnutí plánu. Sťažovateľka v 1. rade uvádza, že od právoplatnosti nálezu vo veci sp. zn. II. ÚS 153/2015 (8. septembra 2015) mal súd 15 dní na rozhodnutie. Namiesto toho súd rozhodol o 860 dní neskôr, čo nie je možné ospravedlniť ani tým, že sa počas tejto doby vymenil zákonný sudca, keďže ide o takmer 2,5-ročné priesťahy. Podľa sťažovateľky v 1. rade mal okresný súd rozhodnúť podľa stavu k 8. októbru 2014, keď bol súdu doručený návrh na potvrdenie reštrukturalizačného plánu, a nečakať 2,5 roka na doručenie dôkazu veriteľom Slovenskou záručnou a rozvojovou bankou, a. s. Takýto postup okresného súdu predstavuje podľa sťažovateľky v 1. rade porušenie jej práva na prístup k súdu.

5. Sťažovateľka v 1. rade je toho názoru, že napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu je *„arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté, a teda nepreskúmateľné, avšak nie je jej umožnené, aby súd preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia“*. Sťažovateľka v 1. rade uvádza: *„Uznesenie Okresného súdu kopíruje zdôvodnenie Uznesenia Okresného súdu z 10. októbra 2014, ktoré Ústavný súd SR zrušil a navyše obsahuje skutočnosti, ktoré nie sú pravdivé a vychádzajú z nepreštudovania si predloženého plánu súdom, pričom Krajský súd Banská Bystrica sa s týmito argumentmi absolútne nevysporiadal...“*

Sťažovateľka v 1. rade namieta, že *„napadnuté uznesenie okresného súdu v spojení s napadnutými uzneseniami krajského súdu je v rozpore s Ústavou SR a Dohovorom, nakoľko*

odporuje ústavne zakotveným princípom súdneho konania a spravodlivého procesu z nasledovných dôvodov:

- nezohľadňuje podania a argumentáciu účastníkov konania a Správcu, ktoré boli voči súdu urobené riadne, včas a v zákonom predpísanej forme,

- nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany,

- je arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté,

- obsahuje svojvoľnú aplikáciu a výklad ZKR, pretože súd aplikujúci právo sa odchyľil od znení príslušných ustanovení ZKR spôsobom, ktorý zásadne poprel ich účel a význam,

- je svojimi právnymi účinkami zjavne neprimerané k dôvodom, ktoré viedli k jeho prijatiu,

- obsahuje nepravdivé tvrdenia o predložennom Reštrukturalizačnom pláne, o jeho reálnosti a udržateľnosti a o tom, čo samotný plán obsahuje,

- je porušením procesných podmienok, kedy súd rozhodol v omeškani 860 dní.“.

Sťažovateľka zdôrazňuje, že „Vzhľadom k jednej zo základných zásad reštrukturalizácie, ktorou je uspokojenie veriteľov vo vyššej miere, ako by tomu bolo v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok spoločnosti, je nutné posudzovať porušenie povinností správcu v rámci reštrukturalizácie s prihliadnutím na spoločný záujem veriteľov pri kolektívnom uspokojení veriteľov.

Uznesenie okresného súdu zásadným spôsobom mení právny status Dlužníka, nakoľko tento nový stav znamená pre neho ako úpadcu nezvratný následok v podobe faktického ukončenia existencie a podnikateľskej činnosti, a teda má likvidačný charakter. V súvislosti s týmto tvrdením máme za to, že reálna hrozba pre ďalšiu existenciu Dlužníka a jeho podnikateľskú činnosť vyplýva z toho, že primárnym účelom konkurzu nie je ozdravenie Dlužníka a pokračovanie v jeho perspektívnej podnikateľskej činnosti, ale účelom je iba pomerné uspokojenie veriteľov, pričom ďalšia existencia Dlužníka ako samostatného subjektu práv je iba podružná a z povahy konkurzu ako definitívneho riešenia úpadku aj prakticky vylúčená. Táto zásadná a nezvratná zmena znamená aj pre veriteľov, ako aj

akcionárov Dlužníka ekonomické škody v podobe nižšieho uspokojenia ich pohľadávok v konkurze, než by získali v reštrukturalizácii, rovnako ako aj v strate možnosti ďalšej potenciálnej spolupráce po úspešnom ozdravení Dlužníka prostredníctvom reštrukturalizácie. Veritelia sú týmto postupom súdu postihnutí spôsobom, ktorý je extrémne neprimeraný vo vzťahu k vytykanému údajnému porušeniu povinností zo strany Správcu, pretože sa tak výrazne znižuje možnosť uspokojenia ich pohľadávok, nakoľko v dôsledku vyhlásenia konkurzu narastú náklady spojené so správou majetku Dlužníka a jeho následným speňažovaním, čo v konečnom dôsledku povedie k nízkemu uspokojeniu zabezpečených veriteľov a k nulovému uspokojeniu nezabezpečených veriteľov Dlužníka.“

Sťažovateľka v 1. rade namieta tvrdenie okresného súdu v uznesení o zamietnutí reštrukturalizačného plánu o jeho nereálnosti a neudržateľnosti a poukazuje na fakt, že v období po rozhodnutí ústavného súdu dlžník dokázal bez problémov prevádzkovať podnik a dokonca sa vyrovnal aj so škodou, ktorá bola spôsobená predchádzajúcim vyhlásením konkurzu, čo je samo osebe dôkazom o reálnosti a splniteľnosti predloženého reštrukturalizačného plánu.

Sťažovateľka v 1. rade poukazuje na skutočnosť, že veriteľ Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., sa snahou o vyhlásenie konkurzu pokúša odstrániť svoje vlastné pochybenie a získať tak druhú šancu na uplatnenie si svojich pohľadávok správnym spôsobom v konkurznom konaní, keďže v reštrukturalizačnom konaní bola jeho pohľadávka v spornom rozsahu sťažovateľkou v 1. rade popretá. Sťažovateľka v 1. rade ďalej uvádza, že „v prípade vyhlásenia konkurzu, za splnenia podmienky že by pohľadávky veriteľa SZRB boli zistené v plnom rozsahu spolu so zabezpečovacím právom k týmto pohľadávkam, by došlo len k čiastočnému uspokojeniu pohľadávok tohto veriteľa (67,05 %) a pre uspokojenie ostatných veriteľov by nezostali žiadne finančné prostriedky. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že v prípade, ak by okresný súd rozhodol v incidenčných konaniach o oprávnenosti pohľadávok veriteľa SZRB, počítá reštrukturalizačný plán Dlužníka schválený schvalovacou schôdzou veriteľov dňa 07.10.2014 so 100 % uspokojením zabezpečených pohľadávok tohto veriteľa, pričom až do rozhodnutia o zistení pohľadávky veriteľa v incidenčnom konaní bude v zmysle plánu Dlužník povinný plniť mesačné splátky do notárskej úschovy. Z uvedeného vyplýva, že úspešná reštrukturalizácia je v záujme

všetkých veriteľov, vrátane SZRB. Veriteľ SZRB sa však domnieva, že vyhlásením konkurzu, získa opätovnú šancu uplatniť svoje pohľadávky a zvráti tak súčasný stav, keď svoje pohľadávky do reštrukturalizácie Dlužníka prihlásil nesprávne.“

Z uvedených dôvodov je sťažovateľka v 1. rade toho názoru, že „postupom okresného súdu došlo k porušeniu zásady par conditio creditorum - rovného postavenia účastníkov reštrukturalizačného konania, keď okresný súd neprihliadol na spoločný záujem všetkých účastníkov reštrukturalizačného konania, ale na úkor veriteľa SZRB pochybným spôsobom vyhovel podnetu tohto veriteľa, v dôsledku čoho došlo k zastaveniu reštrukturalizácie Dlužníka a následnému vyhláseniu konkurzu na jeho majetok. Uvedeným spôsobom okresný súd pri vydávaní Uznesenia nevystupoval ako nestranný a nezávislý súd, keď neprihliadol na spoločný záujem veriteľov o stotožnil sa výlučne s argumentáciou veriteľa sledujúceho svoj individuálny záujem. Uvedený postup je v priamom rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj príslušných ustanovení CSP garantujúcich rovnosť účastníkov v konaní pred súdom.

Máme za to, že súd svojím rozhodnutím o vyhlásení konkurzu na majetok Dlužníka zvolil neprimerane tvrdý postup v rozpore s princípom proporcionality, ktorý negatívne postihuje predovšetkým účastníkov reštrukturalizačného konania, ktorí sú tak sankcionovaní za údajné pochybenia Správcu nielen v rámci daného konkrétneho reštrukturalizačného konania ale aj pri výkone správcovskej činnosti ako takej. Chceme poukázať na skutočnosť, že v rámci reštrukturalizácie dlžníka nedošlo k naplneniu predpokladov, ktoré by odôvodňovali vyhlásenie konkurzu napríklad pre predpokladané neúspešné skončenie reštrukturalizácie alebo pre podstatné porušenie povinností správcu, ktoré by spočívalo v jeho nekonaní v danej reštrukturalizácii. Súd v danej veci postupoval čisto formalisticky a neproporcionálne, keď vôbec neskúmal primeranosť a závažnosť vytýkaných údajných porušení vo vzťahu k značne negatívnym následkom, ktoré konkurz na rozdiel od reštrukturalizácie spôsobí všetkým účastníkom daného konania (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05. 04. 2014 sp. zn. IV. ÚS 8/2013).

Ako už bolo uvedené vyššie, vyhlásenie konkurzu na majetok Dlužníka zasiahne do hospodárskej situácie celého príslušného regiónu, a to zvýšením nezamestnanosti (v súčasnej dobe zamestnáva Dlužník cca 150 zamestnancov), ako aj stratou významného

odberateľa tovarov a služieb, ktorým Dlužník v danej oblasti nepochybne je. Na podnikateľskú činnosť Dlužníka je úzko previazaná podnikateľská činnosť množstva menších podnikateľov, s ktorými spolupracuje a ukončenie jeho podnikateľskej činnosti môže byť pre nich likvidačná.

Taktiež máme za to, že okrem spôsobenia škody a porušenia základného práva, došlo postupom Súdu k zvýhodneniu veriteľa a narušeniu zásady rovnosti účastníkov, konkrétne zvýhodnením veriteľa SZRB, oproti ostatným účastníkom reštrukturalizačného konania Dlužníka, nakoľko Súd v rozpore so ZKR a Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 200/2011 zo 7. decembra 2011 izolovane prihliada na záujem jediného veriteľa.“.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu sťažovateľka v 1. rade namieta, že toto uznesenie nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky relevantné právne a skutkové otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a je „*arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté. Zároveň obsahuje svojvoľnú aplikáciu a výklad ZKR, pretože Súd aplikujúci právo sa odchýlil od znení príslušných ustanovení ZKR spôsobom, ktorým zásadne poprel ich účel a význam a navyše je predmetné uznesenie svojimi právnymi účinkami zjavne neprimerané k dôvodom, ktoré viedli k jeho prijatiu.*“. Sťažovateľka v 1. rade poukazuje na judikatúru ústavného súdu (IV. ÚS 156/2003 a III. ÚS 72/2010) a uvádza, že pod také porušenie práv patrí aj prípad, keď „*sa súd neoboznámil s predloženým reštrukturalizačným plánom a vo svojom rozhodnutí vytýka absenciu častí a zdôvodnení plánu, ktoré v pláne uvedené jasne a zreteľne sú*“.

Sťažovateľka v 1. rade vo svojej argumentácii ďalej uvádza, že všeobecné sudy sa nedostatočným spôsobom vysporiadali s jej vyjadreniami a sporné otázky zdôvodnili rovnako ako v predchádzajúcom rozhodnutí z 10. októbra 2014, ktoré bolo zrušené ústavným súdom. Sťažovateľka v 1. rade vytýka konajúcim súdom aj to, že sa nezaoberali ňou predloženým odborným vyjadrením č. 58/2016 Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline k posúdeniu reálnosti reštrukturalizačného plánu, z ktorého vyplynulo, že dlžník bude schopný reštrukturalizačný plán splniť.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka v 1. rade objasňuje dôvody, na základe ktorých je presvedčená, že postupovala v rámci reštrukturalizačného konania s odbornou starostlivosťou. Ďalej však uvádza, že *„súd sa skutočnosťami uvedenými Správcom zaoberal len v minimálnom rozsahu, pričom nezohľadnenie týchto skutočností nijakým spôsobom nezdôvodnil“*. Sťažovateľka v 1. rade sa podrobne vyjadrila aj k postupu pri vedení schôdze veriteľov a hlasovaní o reštrukturalizačnom pláne, konkrétne k priznaniu hlasovacích práv veriteľovi [REDAKOVANÉ], a objasňuje, z akých dôvodov tohto veriteľa nemožno považovať za spriaznenú osobu.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka v 1. rade navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv (bod 1) napadnutými rozhodnutiami, napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke v 1. rade náhradu trov právneho zastúpenia.

7. Sťažnosti sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade sú založené na identickej argumentácii. Sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade namietajú porušenie svojich práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie z dôvodu, že napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu je arbitrárne, svojvoľné, nelogické a ústavne neudržateľné, zároveň namietajú skutkové a právne závery okresného súdu i krajského súdu.

Sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade v sťažnosti poukazujú na arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a uvádzajú, že *«... záver, ku ktorému konkurzný súd dospel a na základe ktorého zamietol predložený reštrukturalizačný plán z dôvodu v zmysle § 154 ods. 1 písm. a) ZKR je absolútne chybný, nezakladá sa na pravdivých skutočnostiach uvádzaných súdom, ktoré vyplývajú z nepreštudovania si predloženého reštrukturalizačného plánu. Nie je zrejmé, na základe akého tvrdenia súd konštatuje, že na vypracovanie plánu boli použité nepravdivé alebo neúplné údaje. Súd vychádzal z posudkov predložených do trestných konaní, z ktorých v spise sa nachádza len posudok [REDAKOVANÉ] č. 8/2016, ku ktorého nesprávnosti sa správkyňa vyjadrila vo svojom podaní zo dňa 7. januára 2018. Ani okresný súd, ani krajský súd sa však vôbec nezaoberali týmto vyjadrením správkyne zo dňa*

7. januára 2018 (nakoľko sa o ňom v napadnutom rozhodnutí nenachádza žiadna zmienka), v ktorom správkyňa rozporovala predložený znalecký posudok č. 8/2016 vyhotovený [REDAKOVANÉ], vyjadrovala sa k údajným pochybeniam správcu a k vyjadreniu veriteľa SZRB k ekonomickému stavu podniku dlžníka. Nezaoberali sa teda jej zásadným a pre rozhodnutie nepochybne relevantným vyjadrením...

... pri vypracovaní plánu bol tento vypracovaný tímovo, a na jeho príprave sa okrem správcu podieľali aj ekonóm zo strany dlžníka, dvaja externí ekonómovia, traja právnici a dokonca aj externý poradca z banky. Reštrukturalizačná správkyňa, ktorá sa podieľala na tvorbe už viac ako 30 reštrukturalizačných plánov, ktoré všetky boli súdmi potvrdené (mnohé aj okresným súdom), dala vypracovať aj Odborné vyjadrenie č. 58/2016 Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline k posúdeniu reálnosti reštrukturalizačného plánu... z ktorého vyplynulo, že dlžník bude schopný plán splniť.

... odvolací súd potvrdiac prvostupňové uznesenie o zamietnutí reštrukturalizačného plánu tento fakt vôbec nebral do úvahy, pretože sa ním vôbec nezaoberal.

Odvolací súd na jednej strane tvrdí, že „nespochybňuje odbornosť správcu a celého tímu, ktorý sa na príprave reštrukturalizačného posudku podieľal. Práve z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nebude vyjadrovať k rozporom v názoroch odvolateľky a veriteľa SZRB, pokiaľ ide o jednotlivé ekonomické ukazovatele a účtovné údaje týkajúce sa stavu podniku dlžníka“.

Na druhej strane bez akéhokoľvek preskúmania uvedených skutočností tvrdí, že „podstatné pre rozhodnutie odvolacieho súdu je posúdenie, či napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, alebo či sú splnené podmienky na jeho zrušenie, prípadne zmenu..“ Pritom odvolací súd pripúšťa a súhlasí s odvolateľkou, že „pri hodnotení výrazu „všeobecnosť“ môže byť uplatnený aj subjektívny pohľad, samozrejme dlžník a aj správkyňa ako predkladateľka plánu majú záujem na reštrukturalizácii, veriteľ SZRB má nepochybne záujem na čo najlepšom uspokojení svojej pohľadávky...“

Napriek tomu, že odvolací súd zdôrazňuje, že prijatie reštrukturalizačného plánu je nesporne v záujme všetkých veriteľov, záver, ku ktorému dospel, keď konštatoval, že „postup zvolený odvolateľkou, ale aj dlžníkom v súvislosti s prijatím plánu mal nepochybne

nepriaznivý vplyv na veriteľa SZRB, ktorý bol takto vylúčený z hlasovania o pláne“ nesporne zvyhodňuje jediného veriteľa (SZRB) na úkor všetkých ostatných.».

Sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade ďalej uviedli, že k namietanému porušeniu ich základného práva na zákonného sudcu došlo z dôvodu, že všeobecné súdy opakovane riešia právne otázky, ktoré patria do kompetencie iného zákonného sudcu, a to predovšetkým otázky zisťovania a popierania pohľadávok. Je neprijateľné a v rozpore so zásadami platnými v právnom štáte, aby súd v odôvodnení uznesenia o potvrdení, resp. zamietnutí reštrukturalizačného plánu robil právne závery o spôsobe a oprávnenosti správkyňou popretých pohľadávok veriteľa Slovenskej záručnej rozvojovej banky, a. s., pokiaľ o popretých pohľadávkach tohto veriteľa prebiehajú na okresnom súde incidenčné konania. Týmto postupom by okresný súd de facto rozhodoval o podstatných otázkach, o ktorých rozhodovať nie je príslušný.

V tejto súvislosti sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade poukazujú na skutočnosť, že *«s prihliadnutím na prebiehajúce incidenčné konania o pohľadávkach SZRB popretých v rámci reštrukturalizácie dlžníka, o oprávnenosti nárokov tohto veriteľa má byť rozhodnuté v rámci týchto konaní a nie je prípustné, aby otázka oprávnenosti pohľadávok veriteľa SZRB bola posudzovaná v rámci reštrukturalizačného konania a postup správcu z titulu popretia týchto pohľadávok hodnotený súdom ako porušenie povinnosti správcu a poskytovanie osobitných výhod.*

... okresný súd ale aj odvolací krajský súd v rámci svojho odôvodnenia úplne popierajú nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 153/2015, ktorým ústavný súd zrušil rozhodnutie okresného súdu zo dňa 10. októbra 2014 o zastavení reštrukturalizačného konania a vyhlásení konkurzu na majetok sťažovateľa, práve pre značnú tendenčnosť.

... súdy opäť riešia otázky, ktoré patria do kompetencie iného zákonného sudcu predovšetkým v otázkach zisťovania a popierania pohľadávok, a to napriek tomu, že odvolací súd (snažiac sa zakryť túto skutočnosť) tvrdí, že súd prvej inštancie „v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevyjadroval k oprávnenosti pohľadávok veriteľa SZRB, hodnotil len postup správcu pri popieraní pohľadávok tohto veriteľa, pri vyhodnocovaní jeho podaní a pri popieraní pohľadávok a vyhodnocovaní podania iných veriteľov“.

Vzhľadom k skutočnosti, že o popretých pohľadávkach veriteľa SZRB prebiehajú na Okresnom súde Banská Bystrica konania sp. zn. 60Cbi 13/2014, 60Cbi 14/2014, 26Cbi 16/2014 a 27Cbi 14/2014, sťažovateľ má za to, že nie je prijateľné, aby súd v odôvodnení uznesenia robil závery o spôsobe a oprávnenosti správkyňou popretých pohľadávok veriteľa SZRB.».

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré svojou intenzitou nadobudli charakter porušenia základného práva na súdnu ochranu, sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade poukázali na skutočnosť, že reštrukturalizačné konanie prebiehalo od 12. apríla 2014. Počas tri a pol roka trvajúceho reštrukturalizačného konania sťažovateľ v 2. rade preukázal schopnosť zabezpečiť nepretržité fungovanie a plnenie si všetkých novovzniknutých záväzkov. Nemôže byť na ťarchu sťažovateľa v 2. rade to, že od predloženia plánu do rozhodnutia súdu došlo ku konkurznému konaniu, ktoré ústavný súd zrušil, a ani to, že okresný súd vo veci rozhodol s 2,5-ročným omeškaním, napriek zákonnej pätnásťdňovej lehote na rozhodnutie o potvrdení alebo zamietnutí plánu, ktorá mu uplynula 23. septembra 2015.

8. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade navrhujú, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv (body 2 a 3) napadnutými rozhodnutiami, ako aj postupom okresného súdu, napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi v 2. rade a sťažovateľovi v 3. rade náhradu trov právneho zastúpenia.

9. Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnostiam sťažovateľky v 1. rade a sťažovateľa v 2. rade vyjadrila podpredsedníčka okresného súdu, ktorá vo svojom vyjadrení z 19. októbra 2018 sp. zn. Spr 4007/18 odkázala na vyjadrenie zákonnej sudkyne JUDr. Ľubice Mojžišovej, ako aj na závery v odpovedi predsedu okresného súdu zo 6. júla 2017 na sťažnosť na prietahy v konaní veriteľa Slovenskej a záručnej rozvojovej banky, a. s. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení zo 17. októbra 2018 v podstatnom uviedla:

«Vzhľadom k tomu, že za účelom prerokovania predmetných sťažností bol spis odoslaný na Ústavný súd SR a s výzvou na vyjadrenie sa mi boli predložené len sťažnosti a rozhodnutia Ústavného súdu, vo svojom vyjadrení sa môžem opierať len o skutočnosti, ktoré sú obsahom napadnutého rozhodnutia, ktoré mám k dispozícii. Po oboznámení sa s obsahom sťažností som zistila, že obidve sťažnosti sú v podstatnej argumentácii totožné a vychádzajú z podobných tvrdení, preto sa k nasledovným námietkam vyjadrím spoločne:

I. Sťažovatelia namietajú prekročenie právomoci konkurzného súdu, keď konštatoval závažné porušenie povinností reštrukturalizačného správcu konať s odbornou starostlivosťou tým, že diferencovane pristupoval k podnetom na popieranie pohľadávok veriteľov. V tejto otázke sa konkurzný súd pridržiava svojich zistení a právnych názorov vyslovených v rozhodnutí 1R 5/2014 zo dňa 16.07.2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), v ktorom opakovane zdôraznil, že námietkami veriteľa Slovenská záručná a rozvojová banka, a.s., Bratislava (ďalej len „SZRB“) sa súd zaoberal len v rozsahu potrebnom pre posúdenie priebehu a zákonnosti reštrukturalizačného konania a dôvodov na zamietnutie plánu (bod 221 odôvodnenia) a že predmetom skúmania postupu správcu nie je preskúmavanie samotných pohľadávok, ktoré popretý veriteľ označil ako dubiόzne, nakoľko toto je reštrukturalizačné, nie incidenčné konanie (bod 223 odôvodnenia), kde zároveň poukázal na nevyhnutnosť konania správcu s odbornou starostlivosťou pri preskúmaní pohľadávok veriteľov s ohľadom na to, že k hlbšiemu preskúmaniu namietaných pohľadávok a právnych úkonov, na základe ktorých boli pohľadávky prihlásené už nemohlo dôjsť v rámci incidenčných konaní, pretože právna úprava účinná v čase začatia reštrukturalizačného konania, ktorú je potrebné aplikovať na toto konanie, nepripúšťala, aby konkurzný súd rozhodoval o priznávaní hlasovacích práv veriteľom popretých pohľadávok, a preto veriteľ popretej pohľadávky nemal ani právo podávať námietky proti prijatiu plánu, teda veritelia popretých pohľadávok sú preto absolútne vylúčení z podieľania sa na rozhodovaní o podstatných otázkach reštrukturalizácie dlžníka. Odkaz sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na rozhodnutie Ústavného súdu II. ÚS 153/2015 zo dňa 29.07.2015 nepovažujem za správny, nakoľko závery prezentované sťažovateľom z predmetného rozhodnutia nevyplývajú. Ústavný súd v predmetnom náleze konštatoval pochybenie konkurzného súdu zistené v uznesení Okresného

súdu *Banská Bystrica sp. zn. 1R 5/2014 zo dňa 10.10.2014 v aplikácii nesprávneho zákonného ustanovenia, čo vzhľadom na neprípustnosť odvolania proti takému rozhodnutiu malo za následok odňatie práva predkladateľovi plánu podať proti takému rozhodnutiu odvolanie. Tiež konštatoval, že vyslovenie záveru súdu o oprávnenosti pohľadávok veriteľa SZRB bez vykonaného dokazovania bolo prekročením rámca právomoci konkurzného súdu v reštrukturalizačnom konaní. Zároveň však Ústavný súd konštatoval, že preukázanie opodstatnenosti argumentácie vyslovenej v zrušenom rozhodnutí okresného súdu by bolo právnym titulom, ktorý zákon predpokladá pre zamietnutie plánu súdom. S ohľadom na uvedené skutočnosti zastávam názor, že napadnuté rozhodnutie nepopiera nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 153/2015. Záverom k námietke prekročenia právomoci konkurzného súdu preskúmaním pohľadávok veriteľov uvádzam, že konkurzný súd neskúmal oprávnenosť pohľadávok veriteľov, ale konanie správcu pri preskúmaní pohľadávok veriteľov.*

2. Sťažovatelia namietajú aj porušenie zásady rovnakého postavenia účastníkov konania tým, že súd sa stotožnil s argumentáciou jediného veriteľa sledujúceho individuálny záujem, nezohľadnil spoločný záujem všetkých veriteľov, a v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 534/2017. Jeden zo sťažovateľov tiež namietol, že konkurzný súd neskúmal primeranosť a závažnosť vytýkaných údajných porušení k značne negatívnym následkom. V súvislosti s touto námietkou súvisí aj námietka o arbitrárnosti a nepresvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia a tvrdenia, že rozhodnutie je založené na dohadoch a že sa súd nedostatočne oboznámil s plánom a nedostatočne sa vysporiadal s vyjadreniami správcu. K týmto námietkam uvádzam, že konkurzný súd sa zaoberal všetkými skutočnosťami tvrdenými veriteľom SZRB, správcom, dlžníkom, ale aj ostatnými skutočnosťami vyplývajúcimi z obsahu spisu tak, ako sú chronologicky obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. V súvislosti s otázkami reálnosti predloženého reštrukturalizačného plánu, ako aj inými dôvodmi vedúcimi konkurzný súd k zamietnutiu predloženého plánu odkazujem na zistenia, skutočnosti a úvahy, ktoré sú obsahom záverečnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. S ohľadom na rozsiahlosť tvrdení, a to nielen skutkových, ale aj právnych, s ktorými sa musel vysporiadať, sa súd nemôže stotožniť s námietkami sťažovateľov o porušení práv účastníkov na rovné

postavenie a uprednostňovanie individuálneho záujmu veriteľa SZRB pred spoločným záujmom veriteľov. Obdobnú argumentáciu použil jeden zo sťažovateľov ako reštrukturalizačný správca a predkladateľ plánu v rámci reštrukturalizačného konania ako argumentáciu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu. Konkurzný súd sa zaoberal aj otázkou spoločného záujmu veriteľov (bod 221, 225 a 226 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), preto nesúhlasí s názorom o opomínaní záujmu všetkých veriteľov a v nadväznosti na to si dovoľuje súd poukázať na to, že spoločným záujmom veriteľov je aj zákonný priebeh reštrukturalizácie dlžníka tak, aby nedochádzalo k spochybňovaniu priebehu reštrukturalizácie kooperáciou správcu, ktorý je zhotoviteľom a zároveň predkladateľom reštrukturalizačného plánu dlžníka s dlžníkom. Reštrukturalizácia je zákonom regulovaný ekonomický proces ozdravenia podniku dlžníka, na ktorej zákonnosť dohliada konkurzný súd ako strážca zákonnosti. Je teda úlohou súdu skúmať, či sú splnené podmienky pre potvrdenie plánu súdom. Pri posudzovaní predloženého plánu podľa § 154 ZKR nie je súd viazaný názorom schôdze veriteľov, ktorá reštrukturalizačný plán schválila, zvlášť za situácie, že pri určovaní okruhu veriteľov, ktorý je v podstate v rukách správcu ako zhotoviteľa a predkladateľa plánu, nastali skutočnosti závažne spochybňujúce rovnosť prístupu k veriteľom, ktorí si do reštrukturalizácie prihlásili svoje pohľadávky voči dlžníkovi. Z citovaného ustanovenia explicitne vyplýva povinnosť súdu skúmať náležitosti predloženého reštrukturalizačného plánu, zákonnosť jeho prípravy, hlasovania o ňom a všetky skutočnosti, ktoré mali nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu. Tento právny názor vyplýva aj z rozhodnutia I. ÚS 367/2015, v ktorom ústavný súd tiež konštatoval, že správanie správcu a dlžníka indikujú účelový a špekulatívny prístup, pravdepodobne sledujúci vylúčenie veriteľa popretej pohľadávky z hlasovania a rozhodovania o prijatí plánu. Tunajší súd v konaní, výsledkom, ktorého je sťažovateľmi napadnuté rozhodnutie nadobudol presvedčenie o nezákonnosti plánu a dôvodoch na jeho zamietnutie aj pre presvedčenie o porušení povinností správcu pri popieraní pohľadávok veriteľov a vymedzení tak okruhu veriteľov, ktorí môžu vplyvať na priebeh reštrukturalizácie. Uvedená skutočnosť má vplyv aj na pochybnosti o tom, či schôdza veriteľov v inom zložení by schválila plán v znení tak, ako bol predložený, zvlášť s ohľadom na zistené nedostatky, ktoré vykazuje. Za danej situácie nemožno konštatovať, že okruh

veriteľov úpadcu je vymedzený správne, teda práva a oprávnené záujmy ktorých účastníkov konania treba chrániť a ako nastoliť spravodlivú rovnováhu. Potvrdenie reštrukturalizácie za takéhoto stavu by smerovalo len k jednoznačnej ochrane dlžníka, ktorý sa dostal do nepriaznivej finančnej situácie vlastným konaním a smerovalo by k poškodeniu práv jeho oprávnených veriteľov. Potvrdenie plánu za tejto situácie považuje súd za právne neudržateľný exces a porušenie ustanovení ZKR aj s ohľadom na to, že záujem dlžníka je len sekundárny a je možné naň prihliadnuť len vtedy, ak dlžník splní zákonom stanovené podmienky. Reštrukturalizácia umožní dlžníkovi, ktorý je podnikateľom „zbaviť sa“ dlhov a následne pôsobiť na trhu ako oddlžený, ale zároveň dlžník sa môže domáhať zachovania svojej prevádzky reštrukturalizáciou len za predpokladu splnenia zákonných podmienok, a to nielen reštrukturalizačného plánu, ale aj v procese jeho prípravy a schvaľovania, pričom výsledkom úspešnej reštrukturalizácie nemá byť primárne zachovanie prevádzky podniku dlžníka, ale vyššia miera uspokojenia jeho veriteľov. Podľa ustálenej judikatúry je jedným z účelov insolvenčného práva aj riešenie ekonomického neúspechu podnikateľského subjektu tým, že trhové prostredie bude chránené pred zväčšovaním negatívnych dôsledkov podnikateľského neúspechu vylúčením neúspešného subjektu z trhu konkurzom a následným zánikom subjektu. Z odôvodnenia obidvoch sťažností však skôr vyplýva presadzovanie záujmu dlžníka a správcu ako spoločný záujem veriteľov.

3. K námietkam sťažovateľov, že od schválenia reštrukturalizačného plánu schôdzou veriteľov do rozhodnutia o jeho zamietnutí ubehlo 2,5 roka považujem za potrebné uviesť, že mne ako zákonnému sudcovi po predchádzajúcom zákonnom sudcovi bola vec pridelená vo februári 2016. Vzhľadom na rozsiahlu nielen právnu, ale aj ekonomickú argumentáciu deklarovanú predkladanými posudkami vo viacerých prebiehajúcich trestnoprávných konaniach súvisiacich s týmto reštrukturalizačným konaním bolo potrebné spis komplexne naštudovať pre riadne posúdenie veci. Tak ako vyplýva z obsahu spisu, v priebehu celého obdobia boli súdu predkladané viaceré rozsiahle tvrdenia a vyjadrenia rozširujúce tak skutkovú ako aj právnu argumentáciu podstatnú pre rozhodnutie o ďalšom postupe v konaní. Nakoľko v rámci konania došlo ku konverzii reštrukturalizácie na konkurz po schválení reštrukturalizačného plánu schôdzou veriteľov, pre rozhodnutie bolo potrebné komplexné naštudovanie a posúdenie skutkového aj právneho stavu od začatia

reštrukturalizačného konania. Rozsiahlosti skutkového stavu nasvedčuje aj rozsah sťažovateľmi opakovane citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 153/2015-181 zo dňa 29.07.2015, pričom poukazujem na to, že od predmetného rozhodnutia Ústavného súdu SR bolo súdu doručených viacero podnetov sťažovateľa, ktorého argumentácia sa oproti dovtedajšej argumentácii výrazne rozšírila o ďalšie dôvody poukazujúce na vývoj ekonomickej a finančnej situácie dlžníka, činnosti, resp. nečinnosti správcu, ktoré sú opakovane dementované reštrukturalizačným správcom zmätočnými vyjadreniami. Dôkladné preskúmanie skutkového stavu podstatného aj pre právne posúdenie veci a následné rozhodnutie bolo podstatné práve s ohľadom na účinky jednotlivých rozhodnutí a skutočnosť, že predchádzajúce rozhodnutie bolo zrušené pre arbitrárnosť a nesprávne právne posúdenie veci. Rozsiahlosť a obtiažnosť skutkových a právnych okolností vyplýva nielen zo spisu, ale aj z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom je zachytená jej podstatná časť.»

Na základe uvedených dôvodov považuje okresný súd námietky sťažovateľky v 1. rade a sťažovateľa v 2. rade za neopodstatnené.

10. K sťažnostiam sťažovateľky v 1. rade a sťažovateľa v 2. rade sa vyjadril aj predseda krajského súdu, ktorý vo vyjadrení sp. zn. Spr 772/18 z 5. októbra 2018 v podstatnom uviedol: «Rozhodovanie o schválení (resp. neschválení) reštrukturalizačného plánu predstavuje súdnu kontrolu priebehu, procesu a formálneho výsledku reštrukturalizácie, v tej časti konania, v ktorej pôsobili veritelia a správca. Súdna kontrola musí byť vykonávaná počas celého konania (§ 131 ZoKR) a osobitne v závere konania pri kontrole a schvaľovaní reštrukturalizačného plánu (§ 154 ZoKR), čo je v zákone vyjadrené v dôvodoch pre zamietnutie plánu.

Je notorietou, že reštrukturalizácie sa začali bezprecedentne rozmáhať ale predovšetkým zneužívať, najmä aktivitou správcov, čo vyústilo do viacerých legislatívnych zmien. Práve z dôvodu účelového postupu správcov, ktorých financoval dlžník na základe individuálnej dohody, musel zasiahnuť zákonodarca opakovanými zmenami zákona ako napr. rozšírením náležitosti reštrukturalizačného posudku (§ 110 ZoKR). obsahovými náležitosťami návrhu na povolenie reštrukturalizácie (§ 112 ZoKR), postupom pri popieraní

pohľadávky (§ 124 ZoKR). priznaním hlasovacích práv popretému veriteľovi súdom, pretože správcovia často účelovo popierali veriteľom pohľadávky (§125 ZoKR), úpravou hlasovania (§ 148 ZoKR), rozšírením dôvodov pre zamietnutie plánu (§ 154 ZoKR), ochranou veriteľov pri výške ich uspokojenia (§ 155a. 159b) a ďalšie (zákon č. 87/2015 Z.z.). Ani tento zásah zákonodarcu nebol účinný, a preto ďalšou novelizáciou zaviedol inštitút „nového správcu“. Súd pri povolení reštrukturalizácie za správcu už nestanovuje toho správcu, ktorý' vypracoval reštrukturalizačný posudok ale ustanoví ďalšieho náhodným výberom (§ 116 ods.4 ZoKR), ktorý medzi iným popiera pohľadávky a ktorý má za svoju činnosť právo na paušálnu odmenu a na náhradu nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania. V záujme ochrany veriteľov boli ďalej upravené dôvody pre zamietnutie plánu, zákonodarca explicitne stanovil, že uspokojenie nezabezpečených veriteľov nesmie byť nižšie ako 50% pohľadávky , zaviedol maximálne lehoty na uspokojovanie veriteľov (§ 154 ZoKR) a ďalšie (zákon č. 377/2016 Z.z.) K ochrane veriteľov smerujú aj ustanovenia o kríze § 67a a nasl. OBCHZ o kríze, kde osobitný režim majú práve pôžičky a iné plnenia od spriaznených osôb.

... K samotným ústavným sťažnostiam je potrebné uviesť, že väčšina sťažností (čo je samozrejme ústavnému súdu známe) konštantné vytyka všetkým súdnym rozhodnutiam ich arbitrárnosť. V posudzovanom prípade však skôr považujem podané sťažnosti za arbitrárne než samotné napadnuté súdne rozhodnutia. Aj keď prvostupňové konanie a odvolacie konanie vecne spolu súvisia a predstavujú určitý procesný celok, to platí čiastočne aj pre samotné rozhodnutia vydané v týchto konaniach, predsa je ich však nutné posudzovať aj samostatne, ak majú prejsť testom ústavnosti. Tento prístup, až na výnimky, v ústavných sťažnostiach absentuje a rozhodnutia sú spochybňované spoločnou argumentáciou, ktorá je prevažne všeobecná.

Postup správcu, ktorý pôsobil podľa právnej úpravy účinnej pre toto konanie, už pred začatím súdneho konania (v záujme dlžníka a na základe jeho odmeňovania) a počas celého konania, je pre posúdenie zákonnosti celého procesu reštrukturalizácie rozhodujúci. Práve popieraním pohľadávok správca rozhoduje o tom, kto bude reštrukturalizačný plán schvaľovať a zabezpečiť si tým výsledok hlasovania. Za právnej úpravy, keď súd nemal možnosť ustanoviť správcu mimo ingerencie dlžníka (a ním spriaznených veriteľov) a nemal

možnosť vykonať korekciu účelového popretia správcu priznaním hlasovacieho práva tak ako je to možné de lege lata, musí mať súd zvýšenú pozornosť pri vykonávaní súdnej kontroly činnosti správcu a musí prijať adekvátne závery, ak zistí čo len podozrenie ohľadne zneužívajúceho výkonu práva. Z týchto dôvodov považujem postup súdu pri vykonávaní súdnej kontroly správcu, za správny a stotožňujem sa s jeho závermi. Rovnako považujem za správne závery súdu ohľadne samotného reštrukturalizačného plánu pri hodnotení jeho nereálnosti a neudržateľnosti, keď „podnikateľský profit kúpeľov má priniesť dokončenie saunovej časti.“

Pokiaľ sa v ústavných sťažnostiach vytyka „všeobecnosť argumentácie súdu resp. jeho dohady“ a pod., je potrebné uviesť, že súdna kontrola vyjadrená v § 154 ZoKR poskytuje súdu potrebnú mieru uváženia (napr. formulácia „podstatným spôsobom, podstatný rozpor“ a pod.), ktorá sa prejaví v posudzovaní konkrétnych podmienok za ktorých reštrukturalizácia prebiehala a za ktorých bol reštrukturalizačný plán vypracovaný a prijatý. Mnohé formulácie dotknutých ustanovení majú vyššiu mieru abstrakcie, pretože súd posudzuje komplex ekonomických a právnych informácií na základe ktorých urobí záver, či reštrukturalizačný plán je právne prípustný (konanie, ktoré mu predchádzalo musí byť lege artis) a ekonomicky akceptovateľný. Toto hodnotenie patrí len súdu, pričom som toho názoru, že súd pri uvážení nepostupoval svojvoľne a neporušil žiadne ústavné práva správkyne alebo dlžníka, keď sledoval záujmy veriteľov, pre ktorých sa toto konanie vedie. V ostatnom odkazujem na stanovisko predsedníčky senátu. Navyše chcem len uviesť, že posudok objednaný správcom na „odobrenie“ reštrukturalizačného posudku je v tomto konaní procesné neakceptovateľný a môže svedčiť len o účelovosti postupu správcu.» Predseda krajského súdu navrhol sťažnostiam nevyhovieť.

K doručeným sťažnostiam sťažovateľky v 1. rade a sťažovateľa v 2. rade sa vyjadrila aj predsedníčka senátu 43 CoKR krajského súdu (ďalej len „predsedníčka senátu“), ktorá vo svojom stanovisku z 28. septembra 2018 k námietke sťažovateľov týkajúcej sa skutočnosti, že okresný súd rozhodol o návrhu na schválenie reštrukturalizačného plánu až s odstupom viac než 2,5 roka po právoplatnosti nálezu ústavného súdu, uviedla, že odvolací súd sa v tomto smere pridržiava záveru vysloveného v napadnutom uznesení krajského súdu, v ktorom poukázal na kontrolnú a dozornú funkciu súdu v reštrukturalizácii, v rámci ktorej

súd bol povinný nielen vyhodnotiť všetky vznesené námietky a vyjadrenia, pokiaľ ide o reštrukturalizačný proces, činnosť správcu a samotný reštrukturalizačný plán, ktoré boli pomerne obsiahle, ale bol povinný aj ex-offo skúmať, či nedošlo k porušeniu povinností, ktoré sú dôvodom na zamietnutie plánu. Skutočnosť, že súd prvej inštancie rozhodol v tejto veci so značným oneskorením, je aj podľa názoru odvolacieho súdu možné hodnotiť ako procesné pochybenie, odvolací súd však dospel k záveru, že to nemalo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K námietkam sťažovateľov, že okresný súd sa pri rozhodovaní o zamietnutí reštrukturalizačného plánu neriadil závermi ústavného súdu vyjadrenými v náleze č. k. II. ÚS 153/2015-181 z 29. júla 2015, uviedla, že s týmito námietkami nesúhlasí z dôvodu, že z odôvodnenia nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 153/2015-181 z 29. júla 2015 je zrejmé, že ústavný súd vytkol okresnému súdu predovšetkým tieto pochybenia: 1. okresný súd sa bez dokazovania právne relevantným spôsobom v odôvodnení napadnutého uznesenia vyjadroval k oprávnenosti pohľadávok veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., napriek tomu, že si musel byť vedomý toho, že vyslovenie relevantného právneho záveru o týchto pohľadávkach nepatrí do jeho právomoci, ale do právomoci incidenčného súdu v incidenčných konaniach, ktoré už aj prebiehajú, 2. skutočnosť, že okresný súd sa v odôvodnení svojho uznesenia z 10. októbra 2014, ktorým rozhodoval o návrhu veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., na zastavenie reštrukturalizácie a vyhlásenie konkurzu, vôbec nevysporiadal s relevantným vyjadrením reštrukturalizačnej správkyne z 27. septembra 2014, a napokon 3. súd nerozhodol o návrhu na schválenie reštrukturalizačného plánu, ale rozhodoval o návrhu veriteľa na zastavenie reštrukturalizácie, čím odňal predkladateľovi reštrukturalizačného plánu oprávnenie podať proti jeho rozhodnutiu odvolanie. Predsedníčka senátu poukázala na názor odvolacieho senátu vyslovený v odôvodnení napadnutého uznesenia, že okresný súd sa v uznesení o zamietnutí reštrukturalizačného plánu už nevyjadroval k oprávnenosti pohľadávok veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., pretože rozhodovať o pravosti pohľadávok prihlásených v reštrukturalizácii nie je oprávnený reštrukturalizačný súd, ale súd v tzv. incidenčnom konaní a okresný súd len hodnotil postup reštrukturalizačného správcu pri popieraní pohľadávok veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., pri

vyhodnocovaní jeho podaní a pri popieraní pohľadávok a vyhodnocovaní podania iných veriteľov. Okresný súd teda postupoval v súlade so závermi ústavného súdu vyjadrenými v náleze č. k. II. ÚS 153/2015-181 z 29. júla 2015. Keďže okresný súd rozhodol o zamietnutí reštrukturalizačného plánu a nerozhodoval o návrhu veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., na zastavenie reštrukturalizačného konania a vyhlásenie konkurzu, nebol povinný vysporiadať sa s vyjadrením reštrukturalizačnej správkyne z 27. septembra 2014 k uvedenému podaniu. Predsedníčka senátu ďalej uviedla *„Samotná skutočnosť, že okresný súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia o zamietnutí reštrukturalizačného plánu vychádzal v niektorých aspektoch z rovnakých záverov ako pri svojom rozhodnutí zo dňa 10.10.2014 o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu (ktoré bolo vyššie uvedeným nálezom Ústavného súdu SR zrušené), vyplýva z okruhu otázok, ktoré je súd pri týchto rozhodovaniach povinný hodnotiť. Súd pri hodnotení reštrukturalizačného plánu z hľadiska jeho potvrdenia súdom skúma a hodnotí priebeh reštrukturalizačného konania, postup správcu, postup dlžníka a aj postup veriteľov a ich vyjadrenia.“*

K námietke týkajúcej sa arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia predsedníčka senátu uviedla, že *„Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá požiadavkám na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia tak, aby to zodpovedalo právu sporovej strany na odôvodnenie ako súčasť základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odvolací súd v odvolacom konaní neposudzuje dôvodnosť alebo nedôvodnosť jednotlivých námietok uvedených v odvolaní, ale posudzuje vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia, pričom hodnotí aj procesný postup súdu prvej inštalácie a aj jeho úvahy pri aplikácii jednotlivých zákonných ustanovení. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v dostatočnej miere zaoberal postupom a závermi súdu prvej inštalácie pri hodnotení reštrukturalizačného plánu, a to tak z hľadiska možností reálneho posúdenia predpokladov a opatrení na zachovanie prevádzky podniku dlžníka tak, ako sú popísané v pláne.“*

... Odvolací súd sa domnieva, že v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne, zrozumiteľne a logicky odôvodnil, prečo pri skúmaní postupu reštrukturalizačného správcu pri hodnotení pohľadávky veriteľa SZRB v porovnaní s hodnotením pohľadávok iných

veriteľov súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že postup reštrukturalizačného správcu bol rozdielny, keď voči veriteľovi SZRB postupoval správca až diskriminačne, pričom pri hodnotení pohľadávok veriteľov [REDAKOVANÉ] postupovala reštrukturalizačná správkyňa s oveľa menšou mierou kritiky.“.

K námietkam sťažovateľov, že okresný súd a ani odvolací súd neprihliadli na vyjadrenie reštrukturalizačnej správkyne zo 7. januára 2018, uviedla, že „súd prvej inštancie posudzoval správcom predložený reštrukturalizačný plán (datovaný dňa 04.09.2014 a prijatý schvaľovacou schôdzou dňa 07.10.2014), a to v zmysle úpravy § 153 a § 154 ZKR a tunajší súd ako súd odvolací posudzoval predovšetkým vecnú správnosť výroku rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 1R/5/2014-2279 zo dňa 30.01.2018 a skúmal postup súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o zistený skutkový stav, aplikáciu právnej úpravy a procesný postup“.

K námietkam sťažovateľov o zvýhodnení veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., o stotožnení sa s jeho individuálnym záujmom a o porušení práva ostatných veriteľov uviedla: „Odborný postup reštrukturalizačnej správkyne pri hodnotení pohľadávok všetkých veriteľov tak, že by bola postupovala pri hodnotení prihlásených pohľadávok všetkých veriteľov objektívne, s rovnakou mierou kritičnosti, bol osobitne dôležitý práve s ohľadom na skutočnosť, že podľa právnej úpravy platnej v čase posudzovania pohľadávok správcom malo popretie pohľadávky reštrukturalizačným správcom za následok vylúčenie veriteľa popretej pohľadávky z hlasovania v reštrukturalizácii. S účinnosťou od 29.04.2015 umožňuje zákon, aby konkurzný súd priznal veriteľovi popretej pohľadávky hlasovacie právo (§ 125 ZKR v znení účinnom od 29.04.2015). Novelizácia právnej úpravy v uvedenom smere bola práve reakciou na postupy niektorých reštrukturalizačných správcov, ktorí v spolupráci s dlžníkom zneužívali reštrukturalizácie na oddĺženie dlžníkov v neprospech veriteľov tým, že účelovo popierali pohľadávky tých veriteľov, u ktorých bol predpoklad, že by nehlasovali za navrhovaný reštrukturalizačný plán, a takto týchto veriteľov zbavili hlasovacieho práva a možnosti ovplyvňovať priebeh samotnej reštrukturalizácie. Odvolací súd sa domnieva, že vo svojom rozhodnutí odôvodnil svoj záver o správnosti právneho názoru súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o rozdielnosť postupu reštrukturalizačného správcu pri hodnotení prihlásených

pohľadávok veriteľa SZRB a prihlásených pohľadávok ďalších v rozhodnutí uvedených veriteľov, bol rozdielny a navodzuje dojem, že správca, ktorý je zároveň autorom reštrukturalizačného plánu a je platený dlžníkom, pôsobil v smere bezpečného prijatia reštrukturalizačného plánu na schvaľovacej schôdzi veriteľov.“ Ďalej predsedníčka senátu citovala z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu a následne vyjadrila nesúhlas aj s námietkami sťažovateľov, že súd prvej inštancie preskúmaval oprávnenosť pohľadávok veriteľov, čo prináleží incidenčnému súdu, a nie súdu konkurznému a v tejto súvislosti uviedla: „*Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nehodnotil pohľadávky veriteľa SZRB z hľadiska ich oprávnenosti, pretože rozhodnúť o pravosti pohľadávky prihlásenej v reštrukturalizácii je oprávnený súd v tzv. incidenčnom konaní, nie však reštrukturalizačný súd, súd prvej inštancie však správne a v súlade so zákonom posudzoval odbornosť postupu reštrukturalizačnej správkyne pri posudzovaní pohľadávok veriteľov z hľadiska, či správca pri tejto činnosti postupoval s odbornou starostlivosťou alebo nie.“* V ďalšom predsedníčka senátu poukázala na odôvodnenie napadnutého uznesenie krajského súdu.

Rozdielny postup reštrukturalizačnej správkyne pri posudzovaní pohľadávky veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., a pohľadávok ostatných veriteľov mal podľa predsedníčky senátu odvolacieho súdu za následok taký stav, že záver schvaľovacej schôdze veriteľov zo 7. októbra 2014 nie je možné považovať za prejavovaný spoločný záujem veriteľov, a to z dôvodu, že postup reštrukturalizačnej správkyne v súvislosti s prijatím plánu mal nepochybne nepriaznivý vplyv na veriteľa Slovenskú záručnú a rozvojovú banku, a. s., ktorý bol vylúčený z hlasovania o pláne. Rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, ako aj napadnuté rozhodnutie krajského súdu teda nie je stotožnením sa s individuálnym záujmom veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., a porušením základného práva ostatných veriteľov na spravodlivú súdnu ochranu v spojení s ich základným právom na rovnosť účastníkov v reštrukturalizačnom konaní, ale práve naopak, rozhodnutím sledujúcim zabezpečenie práva na rovnosť účastníkov reštrukturalizačného konania. Z uvedených dôvodov preto považuje predsedníčka senátu odvolacieho súdu námietky sťažovateľky v 1. rade a sťažovateľa v 2. rade za neopodstatnené.

11. K sťažnosti sťažovateľa v 3. rade sa vyjadril okresný súd svojím stanoviskom z 21. novembra 2018 sp. zn. Spr 4007/18, v ktorom predseda okresného súdu odkázal na vyjadrenie zákonnej sudkyne predložené v prílohe. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení poukázala na obsahovú totožnosť sťažností sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade zastúpených tým istým právnym zástupcom a vzhľadom na to sa v celom rozsahu pridrжала svojho vyjadrenia k sťažnostiam sťažovateľky v 1. rade a sťažovateľa v 3. rade zo 17. októbra 2018 a jeho obsah zopakovala, preto ústavný súd nepovažoval za potrebné ho opätovne reprodukovat' (pozri bod 9).

12. Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti sťažovateľa v 3. rade vyjadril krajský súd, ktorý vo svojom stanovisku sp. zn. Spr 772/18 zo 16. novembra 2018 odkázal vzhľadom na obsahovú totožnosť sťažností sťažovateľa v 3. rade a sťažovateľa v 2. rade na svoje vyjadrenie z 5. októbra 2018. Rovnako aj predsedníčka senátu odvolacieho súdu poukázala na obsahovú totožnosť sťažností sťažovateľa v 3. rade a sťažovateľa v 2. rade len so zmenou dátumu a vzhľadom na to odkázala na svoje vyjadrenie z 28. septembra 2018, kde sa k sťažnostiam komplexne vyjadrila.

13. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

14. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). Týmto zákonom je zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej ôsmej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou potvrdenia plánu súdom (§ 153 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) alebo zamietnutia plánu súdom v zákonom ustanovených prípadoch [§ 154 ods. 1 písm. a) až d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii účinného v čase rozhodovania okresného súdu]. Kým uznesenie o potvrdení plánu súdom obsahuje aj rozhodnutie o skončení reštrukturalizácie, dôsledkom právoplatného uznesenia o zamietnutí plánu je, že súd jedným uznesením zastaví reštrukturalizačné konanie dlžníka, začne konkurzné konanie voči dlžníkovi a vyhlási na jeho majetok konkurz (§ 154 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Aj z dôvodu závažnosti dôsledkov zamietnutia plánu súdom zákon o konkurze a reštrukturalizácii počíta v tomto prípade s dvojinštančným konaním, keď proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí plánu pripúšťa právo podať odvolanie.

16. Ústavný súd sa už v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyjadril k charakteru reštrukturalizácie, ako aj k rozhodovaniu všeobecných súdov v reštrukturalizácii (napr. I. ÚS 200/2011, I. ÚS 311/2014, II. ÚS 455/2012, I. ÚS 367/2015). Nie je sporné, že reštrukturalizácia je šetrnejšia než konkurz. Kým konkurz má likvidačný charakter, podmienkou čo i len odporúčenia reštrukturalizácie správcom je zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka a predpoklad väčšieho rozsahu uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu [§ 109 ods. 3 písm. e) a f) zákona o konkurze a reštrukturalizácii]. Reštrukturalizácia chráni dlžníka

pred veriteľmi, čo však v konečnom dôsledku sleduje záujem všetkých veriteľov na vyššom rozsahu uspokojenia ich pohľadávok ako v prípade konkurzu.

17. Podstatné námietky sťažovateľov spočívajú v tvrdení, že konajúce súdy neprihliadli na spoločný záujem veriteľov a stotožnili sa s argumentáciou jediného veriteľa, čím tohto veriteľa zvýhodnili oproti všetkým ostatným veriteľom, odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu považujú za arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože súdy sa nedostatočným spôsobom vysporiadali s vyjadreniami sťažovateľov, čím došlo k porušeniu ich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade namietajú aj porušenie svojho práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť konaním okresného súdu a krajského súdu, ktoré riešia právne otázky, ktoré sú predmetom incidenčných konaní a porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konaním okresného súdu, ktorý vo veci rozhodol s 2,5-ročným omeškaním, napriek zákonnej pätnásťdňovej lehote na rozhodnutie o potvrdení alebo zamietnutí plánu.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnom práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a ich prípadné porušenie je potrebné posudzovať spoločne.

20. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

21. Integrovanou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

22. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

23. Vychádzajúc z uvedeného takto predmetom skúmania ústavného súdu bolo to, či napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením okresného súdu mohlo dôjsť k zásahu do označených práv sťažovateľov. Inak povedané, ústavný súd skúmal, či napadnutými uzneseniami okresný súd a krajský súd poskytli sťažovateľom spravodlivú súdnu ochranu pri rešpektovaní materiálnej rovnosti všetkých veriteľov v reštrukturalizačnom konaní (I. ÚS 311/2014, I. ÚS 367/2015). Ústavný súd sa preto pri takto vymedzenom predmete skúmania obmedzil na prieskum sťažovateľmi namietaného „*neprihliadnutia na spoločný záujem veriteľov*“.

24. Pre účely posúdenia ústavnej súladnosti napadnutého uznesenia krajského súdu aj vo väzbe na citované judikátorne východiská sa ústavný súd oboznámil nielen

s napadnutým uznesením krajského súdu, ale aj s uznesením okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, a preto odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 66/2011).

25. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia uznesenia o zamietnutí reštrukturalizačného plánu k dôvodu jeho zamietnutia pre podstatný rozpor so spoločným záujmom veriteľov uviedol:

«221 K nákladom správy a prevádzkovania podniku v celkovej sume 284 500 Eur je potrebné uviesť, že táto suma vychádza z nesprávne určených nákladov na strážnu službu a prevažná väčšina ostatných nákladov, v neposlednom rade aj odmena správcu v reštrukturalizácii, zaťažuje dlžníka aj v reštrukturalizačnom konaní. Za daných okolností konkurzný súd dospel k záveru, že výsledky konkurzného scenára obsiahnuté v tejto časti plánu sú neobjektívne a pôsobia zavádzajúco a účelovo, čo má následne vplyv aj na otázku pravdivosti tvrdenia o výhodnejšom reštrukturalizačnom konaní a zavádzajúco pôsobia aj závery, že predkladateľom navrhnutá miera uspokojenia veriteľov dlžníka je najvyššia možná miera, teda že sa dlžník snaží o maximalizáciu uspokojenia všetkých svojich veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom. Tieto nedostatky plánu považuje konkurzný súd za podstatné z dôvodu, že reštrukturalizačný plán nielenže poskytuje skreslený a nejasný obraz o finančnej situácii dlžníka a jeho schopnosti plniť reštrukturalizačný plán, ale závery o výhodnejšom reštrukturalizačnom konaní vychádzajú zo zavádzajúcich údajov o výťažku a nákladoch konkurzu, a teda aj o predpokladanej miere uspokojenia veriteľov. Táto skutočnosť má podstatný vplyv na práva veriteľov z dôvodu, že predpokladaná miera uspokojenia nezabezpečených veriteľov v konkurze nepresahuje ani 3% zistených pohľadávok, pričom v rámci reštrukturalizácie plán počítá s 10 % mierou uspokojenia pohľadávok nezabezpečených veriteľov, a to v časovom horizonte siedmich rokov. Takúto mieru uspokojenia, aj vzhľadom na stratu vymáhateľnosti pohľadávok v rozsahu 90%, považuje konkurzný súd za daných okolností za neprimeranú, preto nemožno dospieť k záveru, že reštrukturalizačné konanie je jednoznačne výhodnejšie pre veriteľov dlžníka. Vzhľadom na záväznú časť plánu a alternatívu použitia tzv. zostatku

finančných prostriedkov pripadajúcich na popreté pohľadávky veriteľa SZRB reštrukturalizačný plán je v zásadnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, ktorý spočíva v dosiahnutí čo najvyššej miery uspokojenia ich pohľadávok, pričom navrhnutý spôsob použitia predmetných finančných prostriedkov sa javí skôr ako snaha dlžníka zbaviť sa čo najväčšieho rozsahu svojich dlhov a zachovanie prevádzky jeho podniku, a to aj za cenu poškodenia svojich veriteľov. Na strane 230 reštrukturalizačného plánu sa uvádza, že v prípade zamietnutia incidenčnej žaloby SZRB súdom bude suma uchovaná v notárskej úschove použitá na dokončenie rozostavaných investícií spoločnosti. V reštrukturalizačnom konaní je neprípustné, aby si dlžník v prípade odpustenia väčšej časti pohľadávky jedným z veriteľov vyhradil použitie týchto finančných prostriedkov na financovanie svojej podnikateľskej činnosti namiesto toho, aby tieto finančné prostriedky použil na vyššiu mieru uspokojenia ostatných jeho veriteľov. Takéto dohody medzi dlžníkom a jedným z veriteľov, konkrétne navrhovateľom, ktorý ovláda toto konanie, ale aj s ním zvoleným správcom, sú v rozpore so spoločným záujmom veriteľov a popierajú účel reštrukturalizácie dlžníka. Súd samozrejme nechce zasahovať do zmluvnej voľnosti účastníkov plánu, ale túto situáciu považuje súd za právne neudržateľné obchádzanie zákona, keď z tohto konania možno vydedukovať, že účelom reštrukturalizácie dlžníka nie je čo najvyššia možná miera uspokojenia veriteľov dlžníka a udržanie zamestnanosti v regióne, ako sa to snaží nasimulovať predkladateľ plánu, ale pokračovanie v podnikateľskej činnosti dlžníka za zachovania ním nastavených pravidiel. Neodôvodnené a nelogické rozhodnutie navrhovateľa nasvedčuje jeho spolupráci s dlžníkom a popiera účel reštrukturalizácie ako spôsob zákonného uplatnenia a vymožitelnosti jeho práva na zaplatenie označených pohľadávok. Aj táto skutočnosť nasvedčuje kooperácii dlžníka s navrhovateľom, čo je dôvodom na zamietnutie plánu podľa § 154 ods. 1 písm. d) ZKR. Za rozporné so spoločným záujmom veriteľov konkurzný súd považuje aj zaradenie zabezpečeného veriteľa [REDACTED] do skupiny nedotknutých pohľadávok s odôvodnením, že dlžník „k svojej podnikateľskej činnosti potrebuje využívať automobily, ktoré tvoria predmet zabezpečovacieho práva a tieto bude potrebné časom obmieňať, preto predpokladá budúcu spoluprácu s veriteľom“. Týmto svojím postupom dlžník deklaruje diskriminačný prístup k ostatným veriteľom, ktorým vznikli rovnako pohľadávky

z obchodného styku a jednoznačne preukazuje kategorizovanie veriteľov dlžníka medzi vyhovujúcich dlžníkovi a nevyhovujúcich. Rovnako je neprípustné, aby bez uvedenia dôvodu bola dĺžka splatnosti jedného zabezpečeného veriteľa takmer o polovicu kratšia ako v prípade iného zabezpečeného veriteľa. Tieto skutočnosti konkurzný súd vyhodnotil ako poskytnutie osobitných výhod veriteľovi, resp. znevýhodnenie iného veriteľa zabezpečenej pohľadávky v rozpore s ust. § 6 ZKR, čo zakladá dôvod na zamietnutie plánu podľa § 154 ods. 1 písm. b) ZKR. A poukazom na tieto skutočnosti konkurzný súd konštatuje, že reštrukturalizačný plán je nezrozumiteľný, zmätočný, pôsobí nepresvedčivo a spochybňuje aj tvrdenia o tom, že poskytuje veriteľom dlžníka najvyššiu možnú mieru uspokojenia ich pohľadávok. V rámci tvrdenej reálnosti plánu správca ako zhotoviteľ a predkladateľ plánu nedeklaroval generovanie dostatočného zisku, teda rozsahu finančných prostriedkov potrebných na plnenie plánu, ale poukazuje len na zvyšovanie tržieb bez číselného vyjadrenia čistého zisku určeného na plnenie plánu. V časti generovania zisku je plán nepresvedčivý, narába s účtovnými pojmami, ktoré nemajú reálnu výpovednú hodnotu k otázke reálnosti riadneho plnenia plánu a ako zo samotných vyjadrení správcu v pláne vyplýva, tento považuje za zvyšovanie príjmu aj odpisy, z ktorých reálne nie je možné uspokojovať splátky veriteľom podľa plánu.

... 225... V záujme dodržania zásady spravodlivosti sa konkurzný súd zaoberal aj otázkou spoločného záujmu veriteľov podľa § 154 ods. 1 písm. d) ZKR, porušenie ktorého je ďalším dôvodom na zamietnutie reštrukturalizačného plánu napriek tomu, že bol schôdzou veriteľov schválený. Podľa výsledkov hlasovania schvaľovacej schôdze, ako aj obsahu samotného plánu a priebehu konania je zrejmé, že reštrukturalizačný plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Situácia nasvedčuje uspokojovaniu individuálnych záujmov dlžníka a veriteľov spochybnených pohľadávok. Pri nastavení splátok je potrebné zohľadniť nielen samotnú výšku pohľadávok jednotlivých veriteľov, ale aj výšku splátky a ich vplyv pre veriteľov, ktorí ako vyplýva z plánu, sú veriteľmi pohľadávok z dodávateľských vzťahov, pretože vzhľadom na dĺžku splatnosti a výšku jednotlivých splátok, s prihliadnutím na mieru uspokojenia ich pohľadávok a časti j za nevymáhateľnú, môžu mať tieto pohľadávky väčší význam, ako pohľadávky zabezpečených veriteľov. Znovu poukazujúc na tieto skutočnosti je otázne, či je skutočne reštrukturalizácia

dlžníka výhodnejšia aj pre zabezpečených veriteľov, nakoľko zo záväznej časti vyplýva, že až v prípade 69 veriteľov (76%) z celkových 96 veriteľov v tejto skupine veriteľov, mesačná splátka predstavuje sumu nepresahujúcu 20 Eur, z toho mesačná splátka v prípade 45 veriteľov nedosahuje mesačne sumu ani 5 Eur, v prípade 9 veriteľov ani 10 Eur a v prípade 15 veriteľov predstavuje mesačná splátka podľa reštrukturalizačného plánu sumu do 20 Eur. Na základe uvedených zistení konkurzný súd dospel k záveru, že je daný aj dôvod na zamietnutie plánu podľa § 154 ods. 1 písm. d) ZKR.

226 Zhrnúc svoje zistenia konkurzný súd konštatuje, že správca opakovane a závažne porušil svoje povinnosti, konanie správcu a dlžníka nasvedčuje tomu, že dlžník nemal od samého začiatku záujem na zákonom spôsobe usporiadania vzťahov dlžníka s jeho veriteľmi, v dôsledku čoho boli podstatne porušené ustanovenia ZKR o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne konštatované vyššie, čo malo vplyv nielen na znenie reštrukturalizačného plánu, ale aj výsledok hlasovania o prijatí plánu a mieru uspokojenia veriteľov dlžníka a vzhľadom na pochybnosti súdu o maximalizácii uspokojenia veriteľov dlžníka a spravodlivosti usporiadania vzťahov medzi dlžníkom a jeho veriteľmi súd považuje takýto plán za rozporný so spoločným záujmom veriteľov dlžníka, preto podľa § 154 ods. 1 písm. a), b) a d) ZKR rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia...»

26. Po oboznámení sa s odôvodnením uznesenia okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu v časti týkajúcej sa podstatného rozporu so spoločným záujmom veriteľov možno konštatovať, že okresný súd a rovnako aj krajský súd, ktorý sa so závermi okresného súdu stotožnil, videl tento rozpor vo viacerých skutočnostiach. Okresný súd predovšetkým poukázal na konkrétne pochybenia v obsahových náležitostiach reštrukturalizačného plánu, ktoré majú za následok neobjektívnosť konkurzného scenára, čo v konečnom dôsledku spochybňuje výhodnosť reštrukturalizácie pred konkurzom, ako aj podmienku uspokojenia veriteľov dlžníka v najvyššej možnej miere. Okresný súd v tejto súvislosti poukázal na predpokladanú mieru uspokojenia nezabezpečených veriteľov v konkurze, ktorá nepresahuje ani 3 % zistených pohľadávok, pričom v rámci reštrukturalizácie plán počíta s 10 % mierou uspokojenia pohľadávok nezabezpečených

veriteľov, a to v časovom horizonte siedmich rokov. Aj vzhľadom na stratu vymáhateľnosti pohľadávok v rozsahu 90 % takúto mieru uspokojenia pohľadávok veriteľov považuje okresný súd za daných okolností za neprimeranú, spochybňujúcu výhodnosť reštrukturalizačného konania. Za závažný rozpor so spoločným záujmom veriteľov považuje okresný súd úmysel vyjadrený v reštrukturalizačnom pláne použiť sumu uchovanú v notárskej úschove v prípade zamietnutia incidenčnej žaloby veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., súdom na financovanie ďalšej podnikateľskej činnosti dlžníka, a nie na uspokojenie pohľadávok veriteľov vo vyššej miere. Za rozporné so spoločným záujmom veriteľov okresný súd považuje aj zaradenie zabezpečeného veriteľa [REDAKOVANÉ], do skupiny nedotknutých pohľadávok, čím dochádza k diskriminácii vo vzťahu k ostatným veriteľom, ktorým vznikli rovnako pohľadávky z obchodného styku. Výhodnosť reštrukturalizácie je podľa názoru okresného súdu spochybnená aj tým, že zo záväznej časti reštrukturalizačného plánu vyplýva, že až v prípade 69 veriteľov z celkových 96 nezabezpečených veriteľov mesačná splátka predstavuje sumu nepresahujúcu 20 eur, z toho mesačná splátka v prípade 45 veriteľov nedosahuje mesačne sumu ani 5 eur, v prípade 9 veriteľov ani 10 eur a v prípade 15 veriteľov predstavuje mesačná splátka podľa reštrukturalizačného plánu sumu do 20 eur, a to pri dĺžke splatnosti 84 mesiacov.

27. Po preskúmaní uznesenia okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, ako aj na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu sp. zn. 1 R 5/2014 ústavný súd konštatuje, že pokiaľ okresný súd založil svoj záver o podstatnom rozpore reštrukturalizačného plánu so spoločným záujmom veriteľom na citovaných zisteniach, nie je takémuto záveru čo vytknúť.

28. V reštrukturalizačnom konaní, ktoré je zložitým štruktúrovaným právnym procesom, je príslušný všeobecný súd zaťažený povinnosťou zistiť a odhaliť to, čo sa skrýva pod obsahom pojmu spoločný záujem veriteľov (nemožno vylúčiť ani rozdielny obsah tohto pojmu v rôznych reštrukturalizáciách rôznych dlžníkov v závislosti od individuálnych či skupinových záujmov jednotlivých (skupín) veriteľov. Spoločný

záujem veriteľov pri kolektívnom (spravidla postupnom a neúplnom) uspokojení veriteľov v reštrukturalizácii prima facie nekorešponduje s individuálnymi záujmami jednotlivých veriteľov. Prirodzeným záujmom každého veriteľa, ktorý si do reštrukturalizácie prihlásil pohľadávku (zabezpečenú či nezabezpečenú), je dosiahnuť, pokiaľ možno, najvyššiu mieru jej uspokojenia. Pohľadávka každého veriteľa má svoj právny dôvod, na základe ktorého tento od dlžníka požaduje, aby tento plnil korelujúci záväzok, a individuálny veriteľ spravidla nevidí (nechce vidieť) dôvod, prečo by mal byť v akomkoľvek rozsahu ukrátený pri uspokojení svojej pohľadávky v prospech uspokojenia iného/-ých veriteľa/-ov dlžníka. To je však rýdzo individuálny (egoistický) záujem, ktorý nezohľadňuje zmysel a účel reštrukturalizácie, ktorej imanentnou črtou je práve zabránenie individuálnemu uplatňovaniu či výkonu práv jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia.

29. Všeobecný súd pritom v reštrukturalizácii vystupuje ako strážca zákonnosti, ale aj spravodlivosti celého procesu reštrukturalizácie, pričom táto jeho úloha sa završuje rozhodovaním o potvrdení alebo zamietnutí plánu. Ústavný súd pritom už vo svojej rozhodovacej činnosti zvýraznil požiadavku na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (napr. III. ÚS 72/2010), ako aj povinnosť súdu zohľadniť nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania (napr. I. ÚS 26/2010).

30. Už vo veci sp. zn. I. ÚS 200/2011 ústavný súd vyslovil, že maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom je determinantom určujúcim spoločný záujem veriteľov.

31. Záver okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktorý potvrdil uznesenie o zamietnutí reštrukturalizačného plánu a stotožnil sa so záverom okresného súdu o podstatnom rozpore plánu so spoločným záujmom veriteľov, možno hodnotiť ako ústavne súladný, poskytujúci spravodlivú súdnu ochranu všetkým účastníkom reštrukturalizačného konania (veriteľom) pri zachovaní ich ústavou garantovanej rovnosti v tomto konaní.

Okresný súd podrobne preskúmať konkrétne okolnosti reštrukturalizácie dlžníka vo väzbe na kritériá, ktoré ústia do zamietnutia plánu. Uznesenie okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu sa opiera o konkrétne zistenia a skutkové okolnosti reštrukturalizácie, ktoré okresný súd zodpovedným spôsobom vyhodnotil, a tak dospel k záveru o naplnení dôvodu na zamietnutie reštrukturalizačného plánu podľa § 154 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V rozhodnutí o zamietnutí reštrukturalizačného plánu sa okresný súd veľmi dôsledne zaoberal materiálnou stránkou predmetnej reštrukturalizácie, preto námietka sťažovateľov, že súdy neprihliadli na spoločný záujem veriteľov, celkom zjavne nemôže obstať.

32. Úlohou reštrukturalizačného súdu je pôsobiť v procese reštrukturalizácie aktívne tak, aby reštrukturalizácia nemohla byť vnímaná ako proces účelového spolupôsobenia dlžníka a správcu (prípadne aj niektorých veriteľov) s cieľom vylúčiť významných veriteľov z rozhodovania a hlasovania (II. ÚS 34/2016).

33. Okresný súd v reštrukturalizácii vystupuje nielen ako orgán verejnej moci, ktorý rozhoduje o povolení reštrukturalizácie a o jej skončení, ale aj ako aktívny subjekt, ktorého povinnosťou je dohliadať na zákonný a spravodlivý proces reštrukturalizácie vo vzťahu ku všetkým veriteľom. Uvedená povinnosť je explicitne zvýraznená v citovaných § 153 ods. 1 a § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorých súd potvrdí reštrukturalizačný plán len vtedy, ak nezistí dôvody na jeho zamietnutie. Inak povedané, zákonné dôvody na zamietnutie plánu súd musí preskúmať a ich existenciu vylúčiť skôr, ako rozhodne o potvrdení plánu. Len takýmto postupom súd naplní záruky, ktoré všetkým veriteľom ako účastníkom reštrukturalizačného plánu vyplývajú z ich práva na súdnu ochranu a tomu korelujúcej povinnosti všeobecného súdu im túto ochranu povinne poskytnúť (I. ÚS 367/2015).

34. Vychádzajúc z popísaných konkrétnych skutkových okolností prípadu ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie uznesenia okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu a naň nadväzujúce napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým sa krajský súd

stotožnil so záverom okresného súdu o naplnení dôvodu na zamietnutie reštrukturalizačného plánu podľa § 154 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii pre podstatný rozpor reštrukturalizačného plánu so spoločným záujmom veriteľov, tieto kritériá presvedčivo napĺňajú.

35. Pre účely vysporiadania sa s ďalšou ťažiskovou námietkou sťažovateľov týkajúcou sa arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu sa ústavný súd oboznámil s jeho odôvodnením. Krajský súd v napadnutom uznesení posudzoval vecnú správnosť výroku uznesenia okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu a dospel k záveru, že *„súd prvej inštancie vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu, na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušnú právnu úpravu a jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade s príslušnou procesno-právnou úpravou“*. K námietke sťažovateľov, že okresný súd rozhodol o zamietnutí reštrukturalizačného plánu až s odstupom viac než 2,5 roka, uviedol, že toto síce je možné považovať za procesné pochybenie, ale toto pochybenie nemalo za následok porušenie práva sťažovateľky v 1. rade ako predkladateľky plánu a sťažovateľa v 2. rade ako dlžníka na prístup k súdu.

Krajský súd sa stotožnil s hodnotením okresného súdu, že v pláne opísané predpoklady a opatrenia na zachovanie prevádzky podniku dlžníka sú z hľadiska možnosti posúdiť ich realnosť opísané značne všeobecne. V tejto súvislosti uviedol: *«Dokončenie výstavby saunovej časti a s tým súvisiace zvýšenie zisku, keď už v čase predkladania plánu mal byť saunový svet hotový na 90%, sa skutočne javí ako nepresvedčivé. Súd prvej inštancie správne poukázal aj na to, že z plánu nie je jasný spôsob získania dostatočného objemu finančných prostriedkov, keď v pláne sa uvádza zvýšenie cien za služby bez zohľadnenia nákladov. Námietky v odvolaní, že k zvýšeniu zisku dôjde zvýšením tržieb z pobytov klientov vysielaných poisťovňami tak, že za rovnaké služby podnik zinkasuje väčší objem finančných prostriedkov bez zvyšovania nákladov, sú podľa názoru odvolacieho súdu nepresvedčivé. Ako na to poukazoval aj okresný súd, takéto zvyšovanie cien môže mať za následok aj pokles záujmu o služby. Osobitne, pokiaľ ide o platby od zdravotných poisťovní, je možné vysloviť pochybnosti o zvýšení platieb od klientov vysielaných poisťovňami v súvislosti s dokončením saunového sveta (čo spadá pod tzv. „wellness“ a nie*

pod základné kúpeľné procedúry), a to aj z dôvodov uvádzaných odvolateľkou, keď viac ako 85% zákazníkov tvoria poistenci pridelovaní poisťovňou.»

Odvolací súd sa stotožnil aj s hodnotením okresného súdu, že tvrdenie dlžníka, že vytvára optimálne vnútropodnikové zmeny pre ozdravenie podniku a kontinuálne dosahovanie zisku, je tiež tvrdením značne všeobecným a v dostatočnej miere nepodloženým reálnymi údajmi a informáciami. Krajský súd uviedol, že *„okresný súd správne poukázal na pochybnosti aj pokiaľ ide o určenie trhovej hodnoty majetku dlžníka, ako aj udávané náklady na zamestnancov, náklady správy a prevádzkovania podniku v prípade, že by bol vyhlásený konkurz. Odvolací súd považuje za správne hodnotenie možných metód reštrukturalizácie v predložennom pláne zo strany okresného súdu, keď predkladateľ tvrdí, že iná metóda reštrukturalizácie, než akú navrhol (zmena pohľadávok veriteľov najmä predĺženie lehoty splatnosti alebo čiastočné odpustenie pohľadávok alebo ich uznanie za nevymahateľné), nie je pre dlžníka vhodná, bez toho, aby sa zaoberal využitím iných metód reštrukturalizácie, ako to predpokladá zákon (§ 110 ods. 2 písm. c), § 135 ods. 2 ZKR). Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že reštrukturalizačný plán, ktorý bol v tomto prípade predložený súdu na potvrdenie, neposkytuje veriteľom a súdu dostatočne zrozumiteľné údaje potrebné pre náležité posúdenie podmienok jeho schválenia.“*

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia ďalej uviedol:

«Nielen prvostupňový, ale ani odvolací súd nie je odborne vybavený na podrobné hodnotenie reštrukturalizačného plánu z hľadiska správnosti jednotlivých účtovných a iných ekonomických údajov v ňom uvedených. Odvolací súd nespochybňuje odbornosť správcu (odvolateľa) a ani celého tímu, ktorý sa na príprave reštrukturalizačného plánu podieľal. Na druhej strane však práve súd je oprávnený, ale aj povinný vyhodnotiť postup zainteresovaných strán pri príprave plánu a hlasovaní o ňom z hľadiska zákonom stanovených podmienok, posúdiť nestrannosť a odbornú starostlivosť správcu a vyhodnotiť, či prípadné podstatné porušenie zákonnej úpravy v tomto smere malo alebo nemalo nepriaznivý vplyv na niektorého z veriteľov - účastníkov plánu.

Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že postup správcu pri zisťovaní, resp. popieraní pohľadávok jednotlivých veriteľov bol diskriminačný, keď správca nepostupoval

pri tejto činnosti rovnako voči veriteľovi SZRB a vyššie uvedeným veriteľom - fyzickým osobám, [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Správne vyhodnotil námietky veriteľa SZRB, ktorý tvrdil, že reštrukturalizačný správca nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri preskúvaní pohľadávok.

Veriteľ SZRB v podnete doručenom súdu 25.08.2014 poukázal na právny dôvod pohľadávok veriteľa [REDACTED] [REDACTED] a veriteľa [REDACTED] [REDACTED], ktorí mali na základe zmlúv o pôžičke uzavretých so spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len [REDACTED]), ktorá je osobou spriaznenou s dlžníkom poskytnúť pôžičky vo vysokých sumách poskytnuté v hotovosti do pokladne spoločnosti [REDACTED], a následne, po lehotách splatnosti týchto pôžičiek mal dlžník uznať svoj záväzok za týchto veriteľov z titulu ručenia. Veriteľ [REDACTED], ktorý si do reštrukturalizačného konania prihlásil pohľadávku vo výške 2.658.219,17 Eur mal dňa 15.06.2011 takto požičať spoločnosti [REDACTED] sumu 2.mil. Eur so splatnosťou 31.01.2014. Veriteľ [REDACTED], ktorý si prihlásil v reštrukturalizácii pohľadávku v sume 1.306.574,34 Eur mal požičať spoločnosti [REDACTED] sumu 950.000.- Eur dňa 31.03.2011 so splatnosťou 31.01.2014, pričom dlžník uznal svoj záväzok z ručenia dňa 07.02.2014. Veriteľ [REDACTED] si do reštrukturalizačného konania prihlásil pohľadávku v sume 5.027.307,26 Eur a spoločnosti [REDACTED] mal poskytnúť dňa 27.12.2011 pôžičku v sume 4.mil. Eur v hotovosti do pokladne so splatnosťou 15.01.2014. Dlžník mal uznať tento záväzok z titulu ručenia dňa 20.01.2014. Veriteľ [REDACTED], ktorý si do reštrukturalizácie prihlásil pohľadávku v sume 1.276.969,17 Eur mal spoločnosti [REDACTED] poskytnúť pôžičku v hotovosti do pokladne dňa 02.05.2011 v sume 950.000,- Eur so splatnosťou 31.01.2014, dlžník z titulu ručenia uznal svoj záväzok za túto pôžičku dňa 07.02.2014. Podpisy dlžníka na listinách preukazujúcich uznanie záväzku vo vyššie uvedených 4 prípadoch boli úradne osvedčené dňa 26.03.2014.

Veriteľ SZRB vo vyššie uvedenom podnete poukázal na to, že takto mali byť v priebehu roku 2011 osobe spriaznenej s dlžníkom poskytnuté pôžičky v celkovej sume 7.900.000,- Eur, a za splnenie záväzkov osoby spriaznenej s dlžníkom sa mal zaručiť dlžník, pričom podpis na zmluvách o pôžičke, ako aj uznanie záväzkov mal byť úradne osvedčený dňa 26.03.2014, teda v ten istý deň, ako bol vypracovaný reštrukturalizačný posudok.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal veriteľ SZRB za to, že tieto pohľadávky je potrebné preskúmať z hľadiska ich skutkovej a právnej existencie, ako aj možného ukrátenia ostatných veriteľov dlžníka, preto podal správcovi podnet na popretie týchto pohľadávok, na čo správca reagoval vo vyjadrení zo dňa 14.07.2014 tak, že takéto preskúmanie je nad rozsah kompetencií správcu, s čím veriteľ SZRB nesúhlasí.

Veriteľ SZRB poukazoval tiež na to, že [REDACTED] je členom štatutárneho orgánu dlžníka, ale aj osobou oprávnenou konať za spoločnosť [REDACTED], preto mal správca zhodnotiť právny úkon ručenia dlžníka za záväzky [REDACTED] aj z hľadiska naplnenia zákonných podmienok podľa § 196a Obchodného zákonníka. Veriteľ tvrdil, že vzhľadom na spriaznenosť vzťahu medzi dlžníkom a spoločnosťou [REDACTED] sa mal správca zaoberať aj týmito vzájomnými vzťahmi z hľadiska účtovných dokladov preukazujúcich nakladanie s predmetnými finančnými prostriedkami. Takýto postup by podľa veriteľa SZRB neprekračoval kompetencie správcu, a to aj s poukazom na to, že medzi dlžníkom a spoločnosťou [REDACTED] ide o spriaznené osoby a absentuje ekonomická kauza vo vzťahu k ručeniu dlžníka za záväzky v celkovej sume 7.900.000,- Eur. Veriteľ SZRB tiež tvrdil, že správca sa mal zaoberať otázkou platnosti ručiteľských vyhlásení zakladajúcich nároky uvedených veriteľov voči dlžníkovi. Ručiteľské vyhlásenia sú podľa neho neplatné, nakoľko neobsahujú presnú špecifikáciu záväzku, za ktorý sa dlžník ako ručiteľ zaviazal za spoločnosť [REDACTED] plniť. Napriek týmto námietkam správcu podnet SZRB na popretie pohľadávok veriteľov [REDACTED] v celkovej sume 10.269.160,94 Eur vyhodnotil ako nedôvodný a tieto pohľadávky označil v celom rozsahu za nesporné.

Veriteľ SZRB tiež tvrdil, že správca nepostupoval s odbornou starostlivosťou ani pri vybavovaní podnetu veriteľa [REDACTED] na popretie pohľadávok veriteľa SZRB z dôvodu ich údajného nesprávneho prihlásenia, keď nesplatné splátky úveru poskytnutého dlžníkovi mali byť prihlásené ako podmienené pohľadávky s uvedením podmienky vzniku - uplynutia času. SZRB zastáva názor, že si do reštrukturalizácie riadne a včas prihlásil pohľadávky, ktoré vznikli pred začatím konania a to z titulu úverových zmlúv, a pokiaľ aj niektoré zo splátok úveru mali byť splatné až po začatí reštrukturalizačného konania, nejde podľa neho o pohľadávky, ktoré mali byť prihlásené ako podmienené, pretože záväzok dlžníka vrátiť

poskytnuté peňažné prostriedky banke vznikol pred začatím reštrukturalizačného konania, správca poprel pohľadávky veriteľa SZRB z dôvodu ich neurčitosti, nejasnosti, nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti ako aj ich rozporu s obsahom pripojených príloh, nakoľko podľa správcu z prihlášok nie je jasné, aká časť prihlásenej sumy je už splatná a aká časť prihlásenej sumy sa stane splatnou až v budúcnosti.

Napriek tomu, že veriteľ SZRB doplnil prílohy k prihláške a poukazoval na viaceré rozhodnutia KS v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho týkajúce sa prihlasovania pohľadávok v reštrukturalizácii v prípade, že niektoré splátky v dohodnutej zmluve ešte nie sú splatné, správca zotrval na svojom tvrdení o neurčitosti, nejasnosti, nezrozumiteľnosti, nepreskúmateľnosti pohľadávok veriteľa SZRB a tvrdil, že táto pohľadávka nebola prihlásená správne. Podľa správcu mala byť pohľadávka prihlásená ako podmienená, teda ako pohľadávka, ktorá vznikne až neskôr, v priebehu reštrukturalizácie.

Odvolať správne uvádza, že rozhodnúť o pravosti pohľadávky prihlásenej v reštrukturalizácii je oprávnený súd v tzv. incidenčnom konaní a nie reštrukturalizačný súd. Je však rozhodne v kompetencii reštrukturalizačného súdu posúdiť odbornosť postupu správcu pri posudzovaní pohľadávok veriteľov. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že správca z nie celkom presvedčivých dôvodov pri právnom posudzovaní právneho dôvodu popretia pohľadávky poprel pohľadávky veriteľa SZRB, teda zabezpečeného veriteľa s najväčšou pohľadávkou, pričom existenciu tejto pohľadávky nepopieral ani dlžník. Bez toho, aby odvolací súd hodnotil rozhodnutia iných súdov, na ktoré správca pri popieraní pohľadávky veriteľa SZRB poukázal, považuje za neodborný taký postup správcu, ktorý sa ani nevysporiadal s iným právnym názorom, a to že pohľadávka z úverovej zmluvy vznikla už samotným uzavretím úverovej zmluvy a plnením z nej, že dohoda o splátkach je len určením lehoty na splatenie dlhu dlžníka a že právnym dôvodom pre plnenie v splátkach je teda samotná zmluva. Správca pritom musel byť aj s týmto právnym názorom oboznámený minimálne z podaní veriteľa SZRB, ktoré mu v priebehu reštrukturalizačného konania zasielal. Správca mal pri preskúmaní všetkých pohľadávok postupovať s odbornou starostlivosťou práve vzhľadom aj na to, že právna úprava účinná v čase začatia reštrukturalizačného konania, ktorú je potrebné aplikovať aj na toto konanie nepripúšťala, aby konkurzný súd rozhodoval o priznávaní hlasovacích práv

veriteľom popretých pohľadávok. Veriteľ popretej pohľadávky nemal ani právo podávať námietky proti reštrukturalizačnému plánu.

Ako na to poukázal aj okresný súd, otázka zákonnosti postupu správcu pri popieraní pohľadávok veriteľov mala vplyv nielen na zákonnosť schvaľovacej schôdze, ale aj na voľbu veriteľského výboru, postup pri príprave reštrukturalizačného plánu a napokon aj na hlasovanie o pláne. Predmetom skúmania postupu správcu nie je pritom preskúmavanie samotných pohľadávok, ktoré boli zo strany veriteľa SZRB označené ako pochybné (ako už bolo uvedené, o tomto rozhoduje súd v incidenčnom konaní), ale zachovanie zákonom stanovených požiadaviek na odbornú starostlivosť správcu pri preskúmaní, zistení, resp. popretí jednotlivých pohľadávok. Postup správcu pri preskúmaní pohľadávok veriteľov prihlásených v reštrukturalizácii je upravený v § 124 ods. 1 ZKR, ktorý zdôrazňuje povinnosť odbornej starostlivosti pri skúmaní každej prihlásenej pohľadávky, vrátane povinnosti prihlásenú pohľadávku v spornom rozsahu poprieť. Podľa § 124 ods. 1 ZKR, každú prihlásenú pohľadávku správca s odbornou starostlivosťou porovná s účtovnou a inou dokumentáciou dlžníka a so zoznamom záväzkov dlžníka; správca pritom prihliadne aj na vyjadrenia dlžníka a iných osôb a vykoná aj vlastné šetrenie. Ak správca pri skúmaní pohľadávky zistí, že prihlásená pohľadávka je čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva sporná, je povinný prihlásenú pohľadávku v spornom rozsahu poprieť.

Postup správcu pri hodnotení pohľadávky veriteľa SZRB a pohľadávok vyššie uvedených veriteľov bol aj podľa názoru odvolacieho súdu rozdielny. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že správca nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Voči veriteľovi SZRB postupoval až diskriminačne, zatiaľ čo voči vyššie uvedeným veriteľom príliš „vel'koryso“, keď k otázke preskúmania platnosti ručiteľských záväzkov sa vyjadril, že tieto neskúmal, nakoľko uznanie záväzku bolo úradne osvedčené. Pokiaľ by bol správca pri skúmaní týchto pohľadávok odvodených od ručiteľských vyhlásení dlžníka, ktorými sa dlžník zaručil za splnenie záväzkov spoločnosti [REDAKOVANÉ] voči uvedeným veriteľom (záväzky spoločnosti [REDAKOVANÉ] voči veriteľom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] mali vzniknúť titulom zmlúv o pôžičke uzavretých v roku 2011, na základe ktorej mali títo veritelia poskytnúť spoločnosti [REDAKOVANÉ] pôžičky vo vyšších sumách

v hotovosti do pokladne - vid' ods. 84 odôvodnenia, dlžník mal prevziať ručenie za tieto záväzky [REDAKOVANÉ] ručiteľskými vyhláseniami zo dňa 20.01.2014, 07.02.2014 a 10.02.2014, pričom podpis dlžníka na všetkých týchto uznaniach záväzkov - ručiteľských vyhláseniach bol úradne osvedčený dňa 26.03.2014) postupoval s odbornou starostlivosťou, bol by prihliadal aj na výšku a spôsob vzniku týchto pohľadávok, na to, že ide o spriaznené osoby dlžníka, ako aj na dátum úradného osvedčenia podpisov (26.03.2014) v kontexte s tým, že dňa 28.03.2014 bol súdu podaný návrh jedného z týchto veriteľov ([REDAKOVANÉ]) na povolenie reštrukturalizácie dlžníka, datovaný dňom 26.03.2014.

Odvolačí súd v tejto súvislosti tiež upozorňuje, že nie je známy ekonomický (hospodársky) dôvod ručenia dlžníka za záväzky uvedených veriteľov - fyzických osôb, čo považuje za dôležité vzhľadom na výšku a spôsob vzniku záväzku dlžníka. Odvolačí súd súhlasí s odvolateľom, že zistenie odkiaľ mali uvedené osoby finančné prostriedky a či ich mali riadne zaúčtované je skutočne nad rozsah činnosti správcu, na druhej strane však práve vzhľadom na okolnosti vzniku záväzku dlžníka mal správca pri hodnotení pohľadávok týchto veriteľov postupovať zodpovednejšie. Bez ohľadu na to, že námietku veriteľa SZRB správca hodnotil ako snahu tohto veriteľa o konverziu reštrukturalizácie na konkurz, mal vyhodnotiť jeho námietky vecne a odborne, s ohľadom aj na dôsledky zistenia, resp. popretia pohľadávok v súvislosti s vtedy platnou právnou úpravou (vylúčenie veriteľa popretej pohľadávky z hlasovania). Ako už bolo uvedené, správca mal podnet veriteľa na popretie pohľadávky veriteľa SZRB, na druhej strane mal aj podnet veriteľa SZRB na popretie pohľadávok vyššie uvedených osôb. Postup správcu pri hodnotení pohľadávok uvedených veriteľov a veriteľa SZRB skutočne navodzuje dojem, že správca (zároveň autor reštrukturalizačného plánu platený dlžníkom) pôsobil v smere bezpečného prijatia reštrukturalizačného plánu na schôdzi veriteľov.

Práve z vyššie uvedených dôvodov sa súd prvej inštancie námietkami veriteľa SZRB podrobne zaoberal (čo mu odvolateľka vytýka s poukazom na to, že predsa išlo o popretého veriteľa, ktorý v zmysle v tom čase platnej právnej úpravy nemal ani právo dávať námietky proti reštrukturalizačnému plánu). Odvolačí súd s postupom súdu prvej inštancie súhlasí.

V súvislosti s uvedenými skutočnosťami pri postupe s odbornou starostlivosťou výstava otázka, či v prípade ručiteľských vyhlásení dlžníka išlo o právny úkon platný

a účinný. V súvislosti s tým je potrebné vyhodnotiť aj ďalší postup, kedy je správnejšie takúto pohľadávku poprieť, prípadne preskúmať aj možnosť odporovateľnosti právneho úkonu. Súd prvej inštancie správne poukázal aj na to, že dlžník urobil viacero úkonov so spriaznenými osobami, preto mal správca už pri vypracovaní posudku tieto právne úkony posúdiť a vyhodnotiť, nielen stroho uviesť, že žiadne právne úkony, ktoré by bolo možné odporovať, nezistil. Skúmanie tzv. odporovateľných právnych úkonov má vplyv aj na preskúmavanie správnosti záverov o výhodnejšom reštrukturalizačnom konaní v porovnaní s prípadným konkurzom, pretože ak dlžník po začatí reštrukturalizačného konania uskutoční odporovateľné právne úkony, výnos z nich nevstupuje do výnosu v reštrukturalizačnom konaní na rozdiel od konkurzu, keď výnos z odporovania právnych úkonov patrí do konkurznej podstaty. Navyše, správca mal v tomto prípade k dispozícii aj podnet veriteľa SZRB, v ktorom poukazoval na okolnosti vzniku pohľadávky osôb spriaznených s dlžníkom a navrhol, aby ich správca preskúmal a poprel.

Odvolačí súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že práve v záujme právnej istoty mal správca takéto pohľadávky poprieť s rovnako kritickým prístupom, ako poprel pohľadávky veriteľa SZRB, pričom, keďže vypracoval reštrukturalizačný posudok, mal potrebné informácie k dispozícii. Uspokojil sa však s účtovníctvom bez toho, aby venoval náležitú odbornú starostlivosť právnomu aspektu vyhodnotenia týchto pohľadávok. V odvolaní správkyňa už uvádzala, že pri popieraní pohľadávok vychádzala hlavne z podnetu veriteľa [REDACTED] a zo svojho podnetu popierala predovšetkým zabezpečovacie práva veriteľa SZRB z dôvodu, že mala pochybnosti o platnosti záložných zmlúv. K týmto námietkam odvolací súd uvádza iba to, že rovnako kriticky mala správkyňa pristupovať aj ku skúmaniu pohľadávok vyššie uvedených veriteľov, kde bol tiež daný podnet veriteľa SZRB na ich popretie, a to opakovane. Práve vzhľadom aj na argumentáciu veriteľa SZRB mal správca dbať na dôkladné preskúmanie účtovníctva dlžníka, ale aj osôb spriaznených s dlžníkom. Odvolací súd súhlasí so záverom sudu prvej inštancie, že práve preskúmanie pohľadávok v širšom rozsahu, než ako správkyňa vykonala by bolo konaním s odbornou starostlivosťou a nie prekročením právomoci, a to hlavne, keď sa správkyňa rozhodla pohľadávky namietané veriteľom SZRB nepoprieť, takže už nemohlo dôjsť k hlbšiemu preskúmaniu týchto právnych úkonov v rámci incidenčných konaní. Za rovnaký prístup by bolo možné

označiť postup správcu, ktorý by bol poprel nielen pohľadávky veriteľa SZRB, ale aj ním namietané pohľadávky vyššie uvedených veriteľov. V dôsledku tohto rozdielného prístupu správcu k hodnoteniu pohľadávok veriteľa SZRB a pohľadávok vyššie uvedených veriteľov nemohol veriteľ SZRB v reštrukturalizačnom konaní uplatňovať hlasovacie práva. Účelovosť takéhoto konania správcu (zároveň aj tvorcu reštrukturalizačného posudku) pri rozdielnom prístupe k pohľadávke veriteľa SZRB a k pohľadávkam vyššie uvedených veriteľov sa aj odvolaciemu súdu javí viac ako pravdepodobná. Rozhodne však tento postup odvolací súd hodnotí ako porušenie povinnosti správcu konať s odbornou starostlivosťou.

Odvolací súd nepochybuje o ekonomickej a účtovnej zdatnosti a odbornosti správcu, pokiaľ však ide o právne hodnotenie podnetov veriteľov na popretie pohľadávok a výklad zákona, odvolací súd súhlasí so sudom prvej inštancie, že postup správcu v tomto smere nie je možné hodnotiť ako konanie s odbornou starostlivosťou.

K námietkam odvolateľa voči záveru okresného súdu, že správca pochybil už pri vytváraní skupín na účely plánu, nakoľko podľa § 137 ods. 4 ZKR mal vytvoril samostatnú skupinu pre každú zabezpečenú pohľadávku, s čím odvolateľ nesúhlasil, odvolací súd poukazuje na to, že tento názor okresného sudu vychádzal z úpravy § 137 ods. 4 platnej a účinnej do 28.04.2015 (pre každú zabezpečenú pohľadávku, pri ktorej možno s odbornou starostlivosťou predpokladať, že majetok, ktorý ju zabezpečuje, bude postačovať aspoň na jej čiastočné uspokojenie sa v pláne vytvorí vždy samostatná skupina, ibaže dotknutý zabezpečený veriteľia súhlasia s iným vytvorením skupín). Až v úprave § 137 ods. 4 ZKR účinnej od 29.04.2015 zákon ukladá predkladateľovi plánu pri vytváraní skupín, ktoré sa týkajú zabezpečených pohľadávok vytvárať tieto skupiny podľa veriteľov a nie podľa pohľadávok (pre každého zabezpečeného veriteľa, pre ktorého zabezpečenej pohľadávke možno s odbornou starostlivosťou predpokladať, že majetok, ktorý ju zabezpečuje, bude postačovať aspoň na jej čiastočné uspokojenie, sa v pláne vytvorí vždy samostatná skupina, ibaže dotknutý zabezpečený veriteľia súhlasia s iným vytvorením skupín)...

K námietkam odvolateľa, že súd prvej inštancie pri spochybňovaní pohľadávok veriteľov, ktoré vznikli v dôsledku toho, že dlžník sa zaručil za záväzky spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] voči týmto veriteľom sa len stotožnil s podnetmi veriteľa SZRB odvolací súd uvádza, že súd vyhodnocoval argumenty veriteľa SZRB a rovnako tak hodnotil aj vyjadrenia

správkyne k námietkam tohto veriteľa. Nie je možné súhlasiť s tým, že súd prvej inštancie len prevzal námietky tohto veriteľa. Pokiaľ sa aj niektoré slovné spojenia v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu zhodujú so znením námietok veriteľa SZRB, je to pochopiteľné, pretože súd tieto námietky veriteľa SZRB hodnotil a pokiaľ aj niektoré jeho argumenty prevzal, riadne to odôvodnil. Ako už bolo uvedené, odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie v tom, že správca pri posudzovaní prihlášok veriteľov a hodnotení ich podnetov a vyjadrení nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že preskúmava vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom na to, aby súd reštrukturalizačný plán zamietol postačuje, že zistí niektorý z predpokladov stanovených zákonom v § 154 ods. 1 ZKR v znení platnom a účinnom v čase začatia reštrukturalizačného konaniu.

Odvolací súd v tejto súvislosti pripúšťa, že môžu byť rôzne názory na jednotlivé účtovné a ekonomické údaje v súvislosti s hodnotením predloženého reštrukturalizačného plánu, preto ani podrobné polemiky ohľadne niektorých námietok odvolateľky v tomto smere nehodnotil, aj keď považuje za potrebné zopakovať, že súhlasí so záverom súdu prvej inštancie aj pokiaľ ide o nemožnosť preskúmať realnosť niektorých údajov v reštrukturalizačnom pláne z dôvodu, že niektoré z nich sú všeobecné a nepresvedčivé, a to aj z hľadiska porovnania výhodnosti reštrukturalizácie pre všetkých veriteľov oproti konkurzu. Odvolací súd sa preto nezaoberal námietkami v odvolaní, že konkurzný súd si nepreštudoval reštrukturalizačný plán. Odvolací súd má za to, že sa s ním oboznámil dostatočne, aby vydal vecne správne rozhodnutie. Odvolací súd súhlasí s odvolateľkou, že pri hodnotení výrazu „všeobecnosť“ môže byť uplatnený aj subjektívny pohľad, samozrejme dlžník a aj správkyňa ako predkladateľka plánu majú záujem na reštrukturalizácii, veriteľ SZRB má nepochybne záujem na čo najlepšom uspokojení svojej pohľadávky. Je však na súde, aby rozhodol o tom, či predložený reštrukturalizačný plán potvrdí alebo zamietne...

Odvolací súd zdôrazňuje, že prijatie reálneho reštrukturalizačného plánu je nesporne v záujme všetkých veriteľov. Práve z uvedeného dôvodu mala správkyňa postupovať s takou odbornou starostlivosťou, aby záver schvaľovacej schôdze o prijatí plánu mohol súd považovať za prejavovaný spoločný záujem veriteľov. Takémuto konštatovaniu súdu však bránia vyššie uvedené dôvody, ktoré aj odvolací súd vyhodnotil

ako porušenie ustanovení zákona o postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne a napokon aj o náležitostiach plánu, pričom tieto porušenia mali nepriaznivý vplyv na konkrétneho účastníka plánu. Za správny považuje odvolací súd aj záver sudu prvej inštancie, že prijatie plánu bolo dosiahnuté poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu a napokon aj záver, že prijatý reštrukturalizačný plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Postup zvolený odvolateľkou, ale aj dlžníkom v súvislosti s prijatím plánu mal nepochybne nepriaznivý vplyv na veriteľa SZRB, ktorý bol takto vylúčený z hlasovania o pláne.»

36. Ústavný súd pri hodnotení postupu krajského súdu vychádzal z celkového charakteru a konštrukcie procesu reštrukturalizácie zakotveného v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, z ktorých nepochybne vyplýva, že zodpovednosť za priebeh a dosiahnutie cieľa reštrukturalizačného konania je rozdelená medzi veriteľské orgány, správcu a súdy. Súd je v zmysle § 131 zákona o konkurze a reštrukturalizácii poverený dohľadom nad činnosťou dlžníka, správcu i veriteľských orgánov a v súvislosti s reštrukturalizačným plánom je oprávnený rozhodovať o jeho potvrdení alebo o zamietnutí. Konajúci súd nemôže reštrukturalizačný plán meniť ani vylepšovať, môže ho však uznesením zamietnuť vtedy, ak bude naplnený niektorý z dôvodov ustanovených v § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

37. V posudzovanej právnej veci bolo podstatné ustálenie skutkových záverov, teda či sú podľa § 153 zákona o konkurze a reštrukturalizácii splnené dôvody a podmienky na potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom alebo na jeho zamietnutie podľa § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

38. Podľa § 153 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (účinného v čase rozhodovania okresného súdu) ak nie sú dôvody na zamietnutie plánu, súd do 15 dní od doručenia návrhu na potvrdenie plánu predložený plán uznesením potvrdí; prílohu uznesenia tvorí plán potvrdený súdom. V uznesení o potvrdení plánu súd rozhodne aj o skončení reštrukturalizácie.

Podľa § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (účinného v čase rozhodovanie okresného súdu) súd uznesením zamietne plán, ak

a) boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia tohto zákona o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, ak to malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu,

b) prijatie plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu,

c) plán nebol prijatý schvaľovacou schôdzou alebo dlžníkom; to neplatí, ak súd nahradil ich súhlas svojím rozhodnutím,

d) plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov.

39. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

40. Keďže ústavný súd nie je skutkovým súdom (II. ÚS 267/04) a v zásade nevykonáva dokazovanie, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení účastníkov konaní pred všeobecnými súdmi, z uvedených dôvodov mimo rámca jeho pozornosti ostali námietky sťažovateľov týkajúce sa obsahu reštrukturalizačného plánu, na ktorý v sťažnosti viackrát odkázali.

41. Ústavný súd nepovažuje za potrebné rekapitulovať celé znenie odôvodnenia uznesenia okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu. Z jeho odôvodnenia ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu však vyplýva, že konajúce súdy

v konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu podrobne skúmali obsahové náležitosti reštrukturalizačného posudku, predovšetkým predpoklady a opatrenia na zachovanie prevádzky podniku dlžníka, metódy reštrukturalizácie, porovnanie konkurzného scenára a reštrukturalizácie, postup správcu pri preskúvaní pohľadávok jednotlivých veriteľov a ich popieraní, priebeh hlasovania o prijatí plánu, postup pri príprave plánu ako aj vplyv reštrukturalizačného plánu na spoločný záujem veriteľov. Po dôslednom posúdení všetkých uvedených okolností konajúce súdy dospeli k záveru, že sú naplnené viaceré dôvody na zamietnutie reštrukturalizačného plánu podľa § 154 ods. 1 písm. a), b) a d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že konajúce súdy sa podrobne zaoberali aj pre vec zásadnou otázkou, a to postupom správcu pri posudzovaní podnetu na popretie pohľadávky veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., a posudzovaním podnetu tohto veriteľa na popretie pohľadávok iných veriteľov ([REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]), čím malo dôjsť zo strany správcu k poskytnutiu osobitných výhod vo forme vplyvu na priebeh reštrukturalizácie veriteľom spochybnených pohľadávok a zároveň k znevýhodneniu postavenia popretého veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s.

42. Po oboznámení sa s napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj s vyžiadaným spisom okresného súdu dospel ústavný súd k záveru, že argumentácia sťažovateľov nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, tak ako sú tieto citované. Ústavný súd uvádza, že na to, aby súd zamietol reštrukturalizačný plán, postačuje, že zistí naplnenie niektorého z predpokladov stanovených v § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom a účinnom v čase začatia reštrukturalizačného konania. V prerokovávanom prípade konajúce súdy zistili súbežné naplnenie niekoľkých predpokladov na zamietnutie reštrukturalizačného plánu, z ktorých každý sám osebe je natoľko závažný, že by aj samostatne odôvodňoval jeho zamietnutie.

43. Ústavný súd preto nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu vecí a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dbal na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé, čo nie je v rozpore s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže v danom prípade krajský súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery presvedčivým spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľmi uplatnená námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia je zjavne neopodstatnená.

44. Ústavný súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné a z ústavného hľadiska neudržateľné, resp. za také, ktoré by popierali zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd postupoval v súlade so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, ústavne konformným spôsobom aplikoval ustanovenie § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, prihliadajúc na účel a zmysel právnej úpravy a aplikovateľných právnych inštitútov vyplývajúcich z použitého zákona.

45. Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nemôže byť samo osebe dôvodom porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd neodmietol sťažovateľom poskytnutie súdnej ochrany, keďže reštrukturalizačným plánom sa na základe odvolania predkladateľa plánu zaoberal a rozhodol o ňom. Ústavný súd preto nenachádza takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základnými právami na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na rovnosť účastníkov

konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie vyplývajúcim z čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

46. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde, pričom závery krajského súdu nemožno hodnotiť inak ako ústavne súladné a poskytujúce spravodlivú súdnu ochranu všetkým účastníkom reštrukturalizačného konania pri zachovaní ich ústavou garantovanej rovnosti v tomto konaní.

47. Keďže v okolnostiach daného prípadu neboli naplnené podmienky na vyslovenie porušenia sťažovateľmi označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd sťažnosti nevyhovел.

48. Ústavný súd zároveň konštatuje, že ani vo vzťahu k namietanému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 R 5/2014 zo 16. júla 2018, ktorým okresný súd zastavil reštrukturalizačné konanie dlžníka (sťažovateľa v 2. rade), začal konkurzné konanie na dlžníka (sťažovateľa v 2. rade), vyhlásil konkurz na majetok dlžníka (sťažovateľa v 2. rade) a konkurz uznal za hlavné insolvenčné konanie, nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že ním akokoľvek mohlo byť zasiahnuté do základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Namietané rozhodnutie bolo už len vyústením predchádzajúceho reštrukturalizačného konania a okrem výroku o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka (sťažovateľa v 2. rade) ním

okresný súd ustanovil do funkcie správcu [REDAKOVANÉ] a zároveň vyzval všetkých veriteľov dlžníka na prihlásenie svojich pohľadávok.

49. Preskúmaním tohto uznesenia (aj v kontexte záveru ústavného súdu vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu) ústavný súd ustálil, že závery okresného súdu nemožno hodnotiť inak ako ústavne súladné. V danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd sťažnosti ani v tejto časti nevyhovel.

50. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že tento nález nie je v rozpore s nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 153/2015 z 29. júla 2015, v ktorom ústavný súd vyslovil porušenie označených práv sťažovateľov uznesením okresného súdu sp. zn. I R 5/2014 z 10. októbra 2014 z dôvodov, že (i) okresný súd sa vyjadroval k oprávnenosti pohľadávok veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., napriek skutočnosti, že táto otázka patrí do kompetencie incidenčného súdu, (ii) okresný súd sa nevysporiadal s podaním reštrukturalizačnej správkyne z 27. septembra 2014 a (iii) rozhodol o zastavení reštrukturalizačného konania podľa § 131 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii napriek tomu, že mohol rozhodnúť v zmysle § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, čím odňal predkladateľovi plánu právo podať proti tomuto uzneseniu odvolanie [zatiaľ čo proti rozhodnutiu súdu o zastavení reštrukturalizácie podľa § 131 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii odvolanie nie je prípustné, proti rozhodnutiu súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu podľa § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii odvolanie prípustné je].

V napadnutom uznesení krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu sa ani okresný súd a ani krajský súd už nevyjadrovali k oprávnenosti pohľadávok veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., a konajúce súdy len hodnotili postup reštrukturalizačného správcu pri popieraní

pohľadávok veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., pri vyhodnocovaní jeho podaní a pri popieraní pohľadávok a vyhodnocovaní podaní iných veriteľov, a to v kontexte posúdenia naplnenia dôvodov na zamietnutie reštrukturalizačného plánu. Keďže okresný súd rozhodol o zamietnutí reštrukturalizačného plánu a nerozhodoval o návrhu veriteľa Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., na zastavenie reštrukturalizačného konania a vyhlásenie konkurzu, nebol povinný vysporiadať sa s vyjadrením reštrukturalizačnej správkyne z 27. septembra 2014 k uvedenému podaniu. Okresný súd teda postupoval v súlade so závermi ústavného súdu vyjadrenými v náleze č. k. II. ÚS 153/2015-181 z 29. júla 2015.

51. Z uvedeného dôvodu nebolo možné vyhovieť ani sťažnosti sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade pre porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že podľa sťažovateľov bola v rámci reštrukturalizačného konania zo strany okresného súdu a krajského súdu posudzovaná „otázka oprávnenosti pohľadávok veriteľa Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., ktorú je oprávnený riešiť len súd v incidenčnom konaní“.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 5/2014

52. Sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 5/2014, ku ktorému malo dôjsť tým, že napriek tomu, že reštrukturalizačné konanie prebiehalo od 12. apríla 2014, okresný súd vo veci rozhodol s 2,5-ročným omeškaním napriek zákonnej pätnásťdňovej lehote na rozhodnutie o potvrdení alebo zamietnutí plánu, ktorá mu uplynula 23. septembra 2015.

53. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na to, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa č. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

54. Ústavný súd pri rozhodovaní o porušení práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označeného práva vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí aj pre právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08). Uvedený názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia o sťažnosti č. 16970/05 vo veci sťažovateľa Miroslava Mazureka proti Slovenskej republike.

55. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už bola vec rozhodnutá nielen okresným súdom uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 z 30. januára 2018 o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, ale aj odvolacím súdom, ktorý právoplatne rozhodol napadnutým uznesením zo 17. mája 2018 o potvrdení uznesenia súdu prvej inštancie, a preto v tomto čase už nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosti sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade ani v tejto časti nevyhoviel.

56. Právoplatnosťou tohto nálezu zanikajú účinky odkladu vykonateľnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 43 CoKR 8/2018 zo 17. mája 2018, ako aj uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 R 5/2014 zo 16. júla 2018 (§ 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

57. Vzhľadom na uvedené dôvody rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

58. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2019